

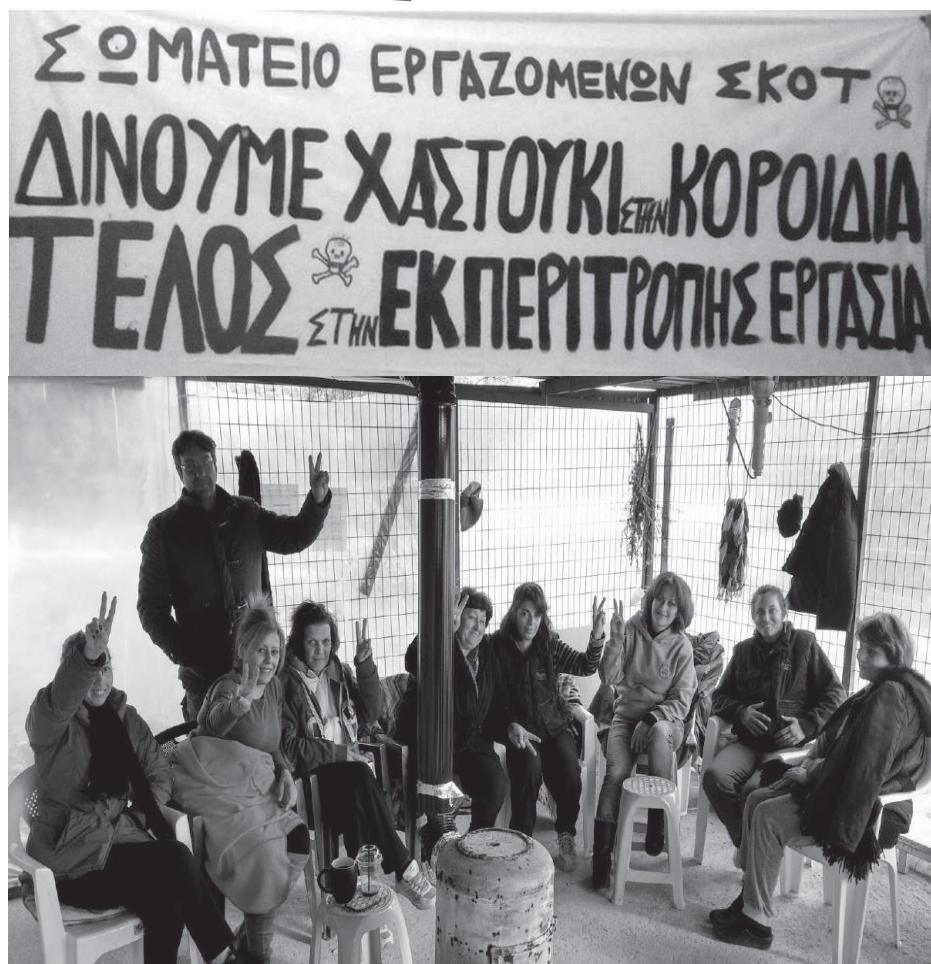
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 425 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Καρμανιόλα η αξιολόγηση, σε εκτροχιασμό ο ελληνικός καπιταλισμός

Εμπρός για ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΡΑ!

H&MΟι συμβάσεις του
4ου Μνημονίου
σελ. 5**ΦΟΙΤΗΤΕΣ**10 χρόνια από το
φοιτητικό κίνημα
2006-07
σελ. 6**Βραζιλία-Αργεντινή**
Μαζικοί αγώνες
εργαζομένων,
 κρίσιμες εξελίξεις
σελ. 12**ΔΙΕΘΝΗ**Αυξάνεται η
αστάθεια στα
Βαλκάνια
σελ. 13

ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΕΡΓΑΤΩΝ!

Στη λίστα των εργοδοτικών εγκλημάτων που αυξάνονται δραματικά στη χώρα μας τελευταία — μόνο το πρώτο 7μηνο του 2016 υπήρξαν **2.000 εργατικά ατυχήματα**, εκ των οποίων **τα 29 θανατηφόρα!** — προστέθηκε η δολοφονία του 22χρονου Μέμο, που δούλευε ως διανομέας σε κατάστημα της επιχείρησης Mikel. Ακόμη, στο εργοτάξιο του μετρό στην Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης, σκοτώθηκε-δολοφονήθηκε χειριστής γερανού λόγω ελλিপών μέτρων ασφαλείας.

Αυτά τα εργατικά ατυχήματα δεν είναι τυχαία. Πρόκειται για συνειδητά εγκλήματα σε βάρος της εργατικής τάξης! Όπως γνωρίζουμε και το βιώνουμε καθημερινά, οι συνθήκες εργασίας στους χώρους δουλειάς είναι τραγικές. Οι εργοδότες μάς μετατρέπουν σε σύγχρονους δουλοπάροικους, με εντατικοποίηση της εργασίας, εξαντλητικά ωράρια, έχοντάς μας ανασφάλιστους ή μισοασφαλισμένους, με ένα ξεροκόμματο για μισθό και κυρίως πλήρη έλλειψη μέτρων ασφαλείας. Όλη αυτή η ασυδοσία οδηγεί σε δυστυχήματα-δολοφονίες.

Η κατάσταση αυτή είναι μέρος της συνολικότερης πραγματικότητας που ο πα-

ρηκμασμένος καπιταλισμός επιβάλλει, του μνημονιακού κανιβαλισμού-φασισμού, του δόγματος «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο». Ας μην ξεχνάμε και τις κατάπτυστες αποφάσεις του Αρείου Πάγου για... «συνυπαιτιότητα των εργαζομένων στα εργατικά δυστυχήματα», που δίνει το δικαίωμα στους εργοδότες να ζητάνε μέχρι και αποζημίωση!

Η κατάσταση επιδεινώνεται καθημερινά, ενώ με την επικείμενη συμφωνία της 2ης αξιολόγησης, οι εργαζόμενοι θα χάσουν και τα εναπομείναντα δικαιώματά τους: νέα μείωση του κατώτατου μισθού, κατάργηση επιδομάτων (γάμου, τέκνων, σπουδών), κατάργηση τριετιών, μεγαλύτερη ελαστικοποίηση της εργασίας, κατάργηση κλαδικών σσε, αύξηση του ορίου των ομαδικών απολύσεων, ουσιαστική κατάργηση των απεργιών και συνολικά των συνδικαλιστικών μας δικαιωμάτων.

Όχι άλλες θυσίες στον βωμό του κέρδους των καπιταλιστών

Η ΕΕ, οι καπιταλιστές και οι παλιοί και νέοι μνημονιακοί μάς έχουν κηρύξει έναν

ανελέητο ταξικό πόλεμο. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι φτωχοί πρέπει να ξεγερθούμε ενάντια στη ζοφερή πραγματικότητα που μας έχουν επιβάλει. Να ξαναπιάσουμε το νήμα της οργάνωσης και του αγώνα, γιατί είναι ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε τους νεκρούς συναδέλφους μας.

Στηριγμένοι στην ενότητα, την αποφασιστικότητα και την αλληλεγγύη μας, με επιτροπές εργαζομένων σε κάθε επιχείρηση και μαχητικούς, αποφασιστικούς αγώνες να στείλουμε στον αγύριστο τους μνημονιακούς κανίβαλους, παλιούς και νέους. Να συντρίψουμε τα μνημόνια και το σάπιο σύστημά τους, που ξερνά φτώχεια, εξαθλίωση και θάνατο στις δικές μας πλάτες! Να ανοίξουμε τον δρόμο για μια άλλη κοινωνία, δίκαιη, που θα λειτουργεί για την εξυπηρέτηση των δικών μας αναγκών, που θα παράγει για τις δικές μας ανάγκες! Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Για να στείλουμε στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας τους μνημονιακούς κανίβαλους και το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που τους παράγει.

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τρότσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

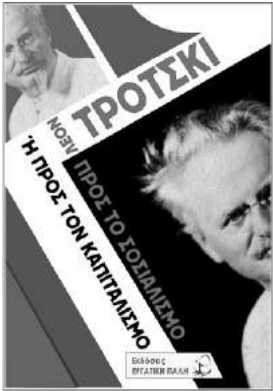
Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Απρίλιος 2017

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Προς το Σοσιαλισμό

ή προς τον Καπιταλισμό

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2017

Σελίδες: 156

Τιμή: 5 ευρώ

Οι Εκδόσεις *Εργατική Πάλη* εκδίδουν το βιβλίο του Λέον Τρότσκι, **Προς τον Σοσιαλισμό ή Προς τον Καπιταλισμό**, που δημοσιεύτηκε πρώτη φορά τον Αύγουστο-Σεπτέμβρη του 1925 με τη μορφή άρθρων στην εφημερίδα «Πράβντα». Το θέμα είναι ένας πρώτος απολογισμός των πρώτων 8 χρόνων λειτουργίας της Σοβιετικής Οικονομίας, ιδιαίτερα της Νέας Οικονομικής Πολιτικής (ΝΕΠ) και μια εκτίμηση των τάσεων εξέλιξης και των προοπτικών της. Αυτό το βιβλίο του Τρότσκι, όπως και σχεδόν όλα τα άλλα, δέχτηκε επιθέσεις από τους Μπουχάριν-Στάλιν κλπ, γιατί δήθεν αποτελούσε αναθεώρηση των απόψεων του Λένιν. Φυσικά επρόκειτο για μια από τις συνηθισμένες λασπολογίες της ανερχόμενης εκείνη την εποχή σταλινικής γραφειοκρατίας. Γιατί το βιβλίο όχι μόνο δεν αναθεωρεί τις απόψεις του Λένιν για τη ΝΕΠ, αλλά τις συμπληρώνει και τις αναπτύσσει, επεκτείνοντας όσα είχαν υποστηριχτεί από τον ίδιο και τον Τρότσκι για την οικονομική εξέλιξη ανάμεσα στο 10ο και 13ο Συνέδριο του Μπολσεβίκικου Κόμματος και είχαν γίνει αποδεκτά από την πλειοψηφία του.

Οι Εκδόσεις *Εργατική Πάλη* κυκλοφορούν

αυτό το βιβλίο με την ευκαιρία των 100 χρόνων από τη μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση. Ωστόσο, το κείμενο αυτό δεν έχει μόνο ιστορική αξία, είναι χρήσιμο και σήμερα. Γιατί αναλύει και εξετάζει: α) το σοσιαλιστικό σχέδιασμό, β) τις σχέσεις Σχεδιασμένης οικονομίας και Αγοράς, γ) τη μεγάλη σημασία και τη καλή λειτουργία των σοβιετικών θεσμών (Σοβιέτ, Εργατική Δημοκρατία, Συνδικάτα, Συνεταιρισμοί, Κόμμα) σαν βασική προϋπόθεση για μια ισορροπία ανάμεσα στη κεντρικά σχεδιασμένη οικονομία και την Αγορά. Θέματα κρίσιμα για την οικοδόμηση της ΕΣΣΔ στα πρώτα δύσκολα χρόνια, όπως και για κάθε μεταβατική οικονομία. Στην έκδοση αυτή συμπεριλαμβάνονται ακόμη 2 κείμενα του Τρότσκι. Το πρώτο, *Προβλήματα της Ανάπτυξης της ΕΣΣΔ*, γράφτηκε το 1931 κατά τη διάρκεια που στην ΕΣΣΔ εφαρμόζονταν το Πρώτο Πεντάχρονο Πλάνο. Το δεύτερο, *Η Σοβιετική Οικονομία σε Κίνδυνο*, γράφτηκε το 1932, που όπως φαίνεται από τον τίτλο κάνει τις πρώτες προειδοποιήσεις για ότι επρόκειτο να ακολουθήσει και να επιβεβαιωθεί μετά κάποια χρόνια.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα προσπαθεί να μας πείσει/εξαπατήσει μήνες τώρα, ουσιαστικά από τότε που ανέλαβε την κυβέρνηση, τον Γενάρη του 2015, ότι διαπραγματεύεται με τους δανειστές-τοκογλύφους της ΕΕ-ΔΝΤ: άλλοτε τη συμφωνία-Μνημόνιο και άλλοτε τις αξιολογήσεις. Επιπλέον, υποτίθεται ότι διαπραγματεύεται σκληρά – τα ίδια ακριβώς έλεγαν και οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις – ωστόσο το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο: νέα βάρβαρα μέτρα και νέα Μνημόνια. Αισίως, αυτό το υποταγμένο πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης και η ίδια η κρατικοδιατητη μπουρζουαζία φόρτωσαν στις πλάτες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας τρία Μνημόνια, που σημαίνουν δεκαετίες καταστροφής του βιοτικού τους επιπέδου και των στάνταρ ζωής που δημιουργήσαν με την εργασία, τον ιδρώτα και το αίμα τους.

Τα ξεπούλησαν όλα

Για ακόμη μια φορά, τους τελευταίους μήνες, με τη λεγόμενη «2η αξιολόγηση», η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υποτίθεται ότι διαπραγματεύεται σκληρά, αλλά το αποτέλεσμα φαίνεται ότι θα είναι και πάλι το ίδιο: νέα σκληρότατα μέτρα – επί της ουσίας ένα 4ο Μνημόνιο – που θα κάνουν ακόμη χειρότερη την ζωή εκατομμυρίων εργατικών και λαϊκών μαζών. «Μια ανάσα από το κλείσιμο της συμφωνίας με τους δανειστές είμαστε», δηλώνει γεμάτος ικανοποίηση ο υπουργός οικονομικών Τσακαλώτος, κομπάζοντας ταυτόχρονα ότι «η αξιολόγηση θα κλείσει γρηγορότερα απ’ όσο πιστεύει κανείς»!

Συμφώνησαν να τα ξεπουλήσουν όλα: μείωση συντάξεων, μείωση του αφορολόγητου γύρω στα 5.500 ευρώ (μόνο με αυτά τα δυο μέτρα, ακόμη και μισθωτοί των 400 ευρώ και συνταξιούχοι των 460 ευρώ θα έχουν σημαντικότερες μειώσεις

Διαπραγματεύονται τις “καρέκλες” τους

των αποδοχών τους), κατακρεούργηση των εργασιακών δικαιωμάτων και ελευθεριών των εργαζομένων, επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων και κυρίως της ΔΕΗ – της σημαντικότερης οικονομικής μονάδας στα χέρια του δημοσίου και βασικότατο πυλώνα για οποιοδήποτε σχέδιο κοινωνικής – οικονομικής πολιτικής και ανάπτυξης.

Όμως, το χειρότερο είναι η υποκρισία και το απύθμενο θράσος τους. Δε φτάνει που κάνουν όλα αυτά, που ξεπουλούν τα πάντα, που καταστρέφουν οποιαδήποτε προοπτική μιας μελλοντικής ανάκαμψης της οικονομίας, που ρίχνουν εκατομμύρια συνανθρώπους μας στην ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση και την πείνα: παρουσιάζουν τις καταστροφικές συμφωνίες τους σαν ευνοϊκές για τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, ή σαν ουδέτερες, μια που θα υπάρχουν υποτίθεται αντισταθμιστικά μέτρα! Ένας – ένας εμφανίζονται στα ΜΜΕ οι διάφοροι υπουργοί και υπουργίσκοι για να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό, για να κάνουν το μαύρο – άσπρο, για να καλύψουν τα εγκλήματά τους με τόνους ψεμάτων και υποκρισίας. Χαρακτηριστικά παραδείγματα: α) Ο «πολύς» Σκουρλέτης, που δήλωσε στον Σκάι (29/3/17) ότι ναι μεν η συμφωνία για τη ΔΕΗ είναι καταστροφική, ο διαγωνισμός στημένος για την εξυπηρέτηση ξένων συμφερόντων και άλλα παρόμοια ηχηρά, αλλά αυτός θα την ψηφίσει! β) Το άθλιο πiónι, ο Τσίπρας, την ίδια στιγμή που δηλώνει ότι «δεν υπογράφει εργασιακό μεσαίωνα», επιτρέπει να παραμένουν για 6-8 μήνες (!) απλήρωτοι στα λιγνιτωρυχεία στη ΔΕΗ (μέσω εργολάβων!) περίπου 2.000 εργαζόμενοι

των 400 ευρώ! Και βέβαια, με τα νέα μέτρα φέρνει κάτι χειρότερο από «εργασιακό μεσαίωνα»!

Διαπραγματεύονται τις «καρέκλες» τους

Είναι τεράστιο ψέμα ότι διαπραγματεύονται ο Τσίπρας και η παρέα του. Αυτά τα μέτρα που θέλουν – όπως λένε – να επιβάλλουν μονάχα οι κακοί Σόιμπλε και ΔΝΤ, τα έχουν υπογράψει όλα και περισσότερο από μια φορά. Κάνουν ότι διαπραγματεύονται αυτά που έχουν υπογράψει, μήπως και αποσπάσουν κάτι «καλύτερο», κάποια «ελάφρυνση» και, κυρίως, μήπως ξεγελάσουν και εξαπατήσουν τους εργαζόμενους, αλλά πάντοτε στο τέλος υπογράφουν τα χειρότερα μέτρα όταν καταλάβουν ότι κινδυνεύει η «καρέκλα» τους. **Με την υποταγή τους στους δανειστές-τοκογλύφους, στην ΕΕ και στο ΔΝΤ, ξεπουλώντας την περιουσία, τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα του ελληνικού λαού εξασφαλίζουν την παραμονή τους στην κυβέρνηση** για ακόμα μερικούς μήνες: αυτό είναι το μόνο που τους ενδιαφέρει. Και πάλι από την αρχή για να παραμείνουν μερικούς μήνες ακόμη!

Αυτή η άθλια κυβέρνηση πρέπει να φύγει. Αρκετά ψέματα είπε για το σκίσιμο των Μνημονίων, για την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, για την επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων, του κατώτατου μισθού των 751 ευρώ, της 13ης σύνταξης, για το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων, για την κατάργηση των ΜΑΤ, για την ανάπτυξη που αρχίζει από το δεύτερο εξάμηνο του 2016, για την δήθεν αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, για το

σταμάτημα της εποπτείας/κηδεμονίας κ.λπ.

Η άθλια κυβέρνηση πανηγυρίζει γιατί θα κλείσει την 2η αξιολόγηση και έτσι θα παραμείνει μερικούς μήνες στην κυβέρνηση. Υπάρχουν άλλες έξι αξιολογήσεις για να κλείσει το 3ο Μνημόνιο, και είναι βέβαιο ότι θα παρθούν και νέα, σκληρότατα μέτρα. Είναι βέβαιο ότι ο Τσίπρας θα τα υπογράψει όλα, δεν έχει τον παραμικρό δισταγμό. Όπως ξεπούλησε το ελληνικό, τον ΟΣΕ, τα αεροδρόμια, τα λιμάνια και ετοιμάζεται να ξεπουλήσει την ΔΕΗ, τις εργατικές κατακτήσεις, δικαιώματα και ελευθερίες, έτσι θα πορευτεί – με την πλήρη υποστήριξη και βοήθεια των παλιών μνημονιακών – για όσο καιρό παραμείνει στην εξουσία.

Φτάνει πια μ’ αυτούς του άθλιους, πρέπει να τους ανατρέψουμε. Όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει με τους αγώνες μας να διώξουμε τους Ντάισελμπλουμ, τους Σόιμπλε, τις Λαγκάρντ, τους Τσίπρες και τους Μητσοτάκηδες που μας βρίζουν με κάθε ευκαιρία, που έχουν κολλήσει πάνω μας σαν βδέλλες και απομυζούν ό,τι παράγουμε με τη δουλειά, με τον ιδρώτα και το αίμα μας. Να τα πάρουμε όλα πίσω: τα εργοστάσια, τις επιχειρήσεις και τους οργανισμούς που τα ξεπούλησαν, τις κατακτήσεις, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, και να τα θέσουμε κάτω από μια δική μας κυβέρνηση, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Να σταματήσουμε αμέσως να πληρώνουμε το χρέος που αυτοί οι άχρηστοι και υποταγμένοι δημιούργησαν. Να βγούμε από την ΕΕ και τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και να εμπιστευτούμε την οικονομία σε δική μας πολιτική και σε δικό μας νόμισμα. Το Ευρώ και η ΕΕ σήμερα βρίσκονται σε βαθύτατη κρίση και καταρρέουν. Όσο πιο γρήγορα τα εγκαταλείψουμε, τόσο το καλύτερο, τόσο πιο εύκολα εμείς οι εργαζόμενοι και η Κυβέρνησή μας θα σώσουμε και θα ανορθώσουμε την οικονομία και το βιοτικό μας επίπεδο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σχεδόν 600 εκατομμύρια παιδιά — ή 1 στα 4 παιδιά σε όλο τον κόσμο — θα ζουν σε περιοχές με εξαιρετικά περιορισμένους υδάτινους πόρους έως το 2040, σύμφωνα με έκθεση που δημοσιεύτηκε με αφορμή τη φετινή Παγκόσμια Ημέρα Νερού. Σύμφωνα με την έκθεση, 36 χώρες αντιμετωπίζουν σήμερα σοβαρό πρόβλημα με τους υδάτινους πόρους, καθώς η ζήτηση για νερό ξεπερνά κατά πολύ τις διαθέσιμες ανανεώσιμες πηγές εφοδιασμού. Η αύξηση του πληθυσμού, η αυξημένη κατανάλωση και η υψηλότερη ζήτηση νερού, που οφείλονται σε μεγάλο βαθμό στην εκβιομηχάνιση και την αστικοποίηση, είναι μερικές από τις βασικές αιτίες για την αποστράγγιση των υδάτινων πόρων σε όλο τον κόσμο. Οι συγκρούσεις σε πολλά μέρη του κόσμου απειλούν επίσης την πρόσβαση των παιδιών σε πόσιμο νερό.

Πολλά παιδιά σε περιοχές που πλήττονται από την ξηρασία περνούν δεκάδες ώρες κάθε μέρα συλλέγοντας νερό, χάνοντας έτσι τη δυνατότητα να πάνε στο σχολείο. Κυρίως τα φτωχότερα και πιο ευάλωτα παιδιά θα επηρεαστούν από τον περιορισμό των υδάτινων πόρων, αναφέρει η έκθεση, καθώς εκατομμύρια από αυτά ζουν ήδη σε περιοχές με περιορισμένη πρόσβαση σε πόσιμο νερό και αποχέτευση.

Σημαντικά συμπεράσματα για την πορεία της **ανεργίας**, την **εξάπλωση της φτώχειας** και τις **οικονομικές ανισότητες** περιλαμβάνει η ετήσια έκθεση του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ. Σύμφωνα με την έκθεση, τα τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά της αγοράς εργασίας είναι: α) η μείωση των μισθών σε επίπεδα κάτω των 800 ευρώ μικτά για περισσότερους από τους μισούς εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, β) η εντυπωσιακή αύξηση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών, γ) η απόλυτη κυριαρχία των συμβάσεων μερικής απασχόλησης έναντι της πλήρους απασχόλησης και δ) η σημαντική αύξηση του ποσοστού φτώχειας (από 27,7% το 2010 στο 35,7% το 2015).

Στον ιδιωτικό τομέα, οι καθαρές μηνιαίες αποδοχές διαμορφώνονται ως εξής: κάτω από 800 ευρώ λαμβάνει το 51,6% των εργαζομένων (15,2% μέχρι 499 ευρώ, 23,6% μεταξύ 500-699 ευρώ και 12,8% μεταξύ 700-799 ευρώ), 17,3% λαμβάνει μεταξύ 800-1000 ευρώ και το υπόλοιπο περίπου 30% πάνω από 1000 ευρώ.

Τα μεγέθη της απασχόλησης κατά το 2016 συνεχίζουν με τον ίδιο ρυθμό την τάση οριακής βελτίωσης που ξεκίνησε το 2014 και συνεχίστηκε το 2015. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, το πραγματικό ποσοστό της ανεργίας είναι 29,6%. Η μακροχρόνια ανεργία όμως συνεχίζει να κινείται σε ποσοστό μεγαλύτερο του 70% των ανέργων. Το ποσοστό ανεργίας εμφανίζεται σημαντικά υψηλότερο στις γυναίκες (27,2%) σε σχέση με τους άνδρες (18,9%), αλλά και στις νεότερες ηλικίες σε σχέση με τις μεγαλύτερες.

Μετά την ύφεση του δ’ τριμήνου του 2016, την αύξηση των «κόκκινων» **δανείων** κατά 800 εκ. ευρώ και με τις τράπεζες να δανείζονται ξανά από τον ΕΛΑ, κόπωση εμφανίζεται και στα δημόσια έσοδα. Τα στοιχεία της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων δείχνουν ότι τον Ιανουάριο τα ληξιπρόθεσμα χρέη προς το δημόσιο αυξήθηκαν κατά 1,6 δις ευρώ από νέες οφειλές, φθάνοντας πλέον τα 93,6 δις. Από τα ίδια στοιχεία προκύπτει ότι περίπου 600 εκ. βεβαιωμένων φόρων δεν έχουν πληρωθεί, ενώ ο αριθμός των οφειλετών αυξήθηκε μεταξύ Δεκεμβρίου και Ιανουαρίου κατά 27.000 άτομα, φτάνοντας συνολικά περίπου τα 4,2 εκατομμύρια, που σημαίνει ότι οι μισοί φορολογούμενοι χρωστούν και δεν πληρώνουν την εφορία. Επίσης, οι οφειλέτες που κινδυνεύουν με κατάσχεση λογαριασμών ή και ακίνητης περιουσίας φτάνουν τα 1.672.500 άτομα.

ΣΚΟΤ Α.Ε.

Ο αγώνας συνεχίζεται

Να σταματήσει τώρα η εκ περιτροπής εργασία,
να καταβληθούν τα δεδουλευμένα!

Το εργοστάσιο της ΣΚΟΤ ανήκει στον κλάδο της χημικής βιομηχανίας και βρίσκεται σε λειτουργία εδώ και 35 χρόνια. Σε αυτό παρασκευάζονται αποσμητικά χώρου, σκληρά καθαριστικά, αποφρακτικές σκόνες, προϊόντα οικιακής χρήσης με καυστικές ουσίες κ.ά. Απασχολεί μόνο 35 εργαζόμενους πλέον, στην πλειοψηφία τους γυναίκες και ενεργά μέλη του σωματείου. Καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του, οι συνθήκες εργασίας ήταν και είναι απαράδεκτες. Δεν υπάρχουν ούτε τα στοιχειώδη μέσα ατομικής προστασίας, δεν τηρούνται οι κανονισμοί Υγιεινής και Ασφάλειας, δεν υπάρχει σταθερό ωράριο, δεν δίνονται βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα κ.ά.

Σαν να μην έφταναν όλα τα προηγούμενα, οι εργοδότες δημιούργησαν μια ένωση προσώπων για να πιάσουν τους εργαζόμενους να υπογράψουν μειώσεις στους μισθούς, 20% για τις γυναίκες και 13% για τους άντρες. Σε περίπτωση που δεν δέχονταν, θα απέλυαν 18 άτομα.

Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας, οι εργάτριες/τες συγκρότησαν το Σωματείο Εργαζομένων ΣΚΟΤ τον Μάρτη του 2013. Με αυτόν τον τρόπο, κατάφεραν να διαλύσουν την ένωση προσώπων, να χαλάσουν τα σχέδια των εργοδοτών για νέες μειώσεις και αντικατάσταση της συλλογικής σύμβασης από ατομικές συμβάσεις.

Η πρόεδρος του σωματείου Γρηγορία Ρόκα αναφέρει: «Πριν συστήσουμε το σωματείο δεν τηρούσαν καν τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας. Εχουμε κάνει πολλές προσπάθειες ως σωματείο και έγιναν σημαντικές βελτιώσεις σ' αυτό. Διάλειμμα, διανομή γάλακτος λόγω του ανθυγιεινού, γάντια και σκουφιά για προστασία...Εμάς μας ανάγκασε ο εργοδότης να αγωνιστούμε για να προστατεύσουμε όσα δικαιώματα μας έχουν μείνει...».

Τα τελευταία τρία χρόνια η δουλειά του εργοστασίου αυξήθηκε αρκετά, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί και τρίτη βάρδια. Η εργοδοσία, παρά όλα αυτά, χρωστούσε μέρος των δεδουλευμένων στους μόνιμους εργαζόμενους του εργοστασίου, ενώ χρησιμοποιούσε παράλληλα και εργολαβικό προσωπικό (έως και 80 άτομα). Στόχος του εργοδότη ήταν να παραχθεί όσο το δυνατόν περισσότερο εμπόρευμα για τους μήνες του καλοκαιριού, καθώς τότε σχεδίαζε να κλείσει τυπικά το εργοστάσιο και να αναγκάσει τους εργαζόμενους να πάρουν άδειες, με αποτέλεσμα να έχει κέρδος

από το αποθηκευμένο εμπόρευμα και απαλλαγή από το εργατικό κόστος για όσο χρονικό διάστημα η επιχείρηση θα ήταν κλειστή.

Όλο αυτό το διάστημα το σωματείο με δυναμικούς αγώνες είχε καταφέρει την επαναπρόσληψη τριών εργαζομένων που είχαν απολυθεί παράνομα και καταχρηστικά, αυξήσεις στους μισθούς έως 6% και συνέχιζε διεκδικώντας τα δεδουλευμένα.

Πριν περίπου έναν χρόνο, οι εργοδότες απέλυσαν με γελοία αφορμή έναν εργαζόμενο. Το σωματείο ξεκίνησε παραστάσεις διαμαρτυρίας σε καθημερινή βάση, αντιμετωπίζοντας μέχρι και τις δυνάμεις των ΜΑΤ και κερδίζοντας, για άλλη μια φορά, την επαναπρόσληψη του συναδέλφου. Και ο πόλεμος της εργοδοσίας για να τσακίσει το σωματείο συνεχίζεται...

Από τα τέλη Φλεβάρη έχει επιβληθεί μονομερώς το μέτρο της εκ περιτροπής εργασίας, με μόλις τρία μεροκάματα τον μήνα κι αυτά απλήρωτα! Η δικαιολογία ήταν ότι δήθεν έφυγε ο καλύτερος πελάτης. Οι εργοδότες από τότε πιέζουν συνεχώς τους εργαζόμενους να παραιτηθούν, να βρουν αλλού δουλειά, ενώ παράλληλα ξεπουλάνε τα μηχανήματα του εργοστασίου. Στις 12 Μαρτίου ανακοίνωσαν ότι θα προχωρήσουν σε περαιτέρω απολύσεις. Οι εργαζόμενοι είναι σε καθημερινή βάση έξω από το εργοστάσιο και ζητούν να σταματήσει η εκ περιτροπής εργασία, το εργοστάσιο να λειτουργήσει ξανά, να πληρωθούν τα δεδουλευμένα. Δηλώνουν ότι δεν θα επιτρέψουν να πουληθεί κανένα μηχάνημα και ότι θα συνεχίσουν μέχρι να νικήσουν. Η γενική γραμματέας του σωματείου Ευαγγελία Πανά αναφέρει χαρακτηριστικά: «Δεν γίνεται να μας έχει ομήρους κι αυτός να ξεπουλάει το εργοστάσιο, που εμείς το κάναμε να είναι εργοστάσιο...».

Πρέπει να στηρίζουμε με κάθε τρόπο τον αγώνα των εργαζομένων στη ΣΚΟΤ Α.Ε.! Τα παραδείγματα αυτοδιαχείρισης, στα επισιτιστικά καταστήματα στη Θεσσαλονίκη (Applebees, Barthelonica), των εργοστασίων BIOME και POMIEN, καθώς και της EPT-OPEN, δείχνουν τον δρόμο. Με οργάνωση στους χώρους δουλειάς και μαχητικούς αγώνες να εξεγερθούμε ενάντια στα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα όπως η ΣΚΟΤ. Να σταματήσουμε την απαξίωση της εργατικής δύναμης και τη συνολική καταστροφή του παραγωγικού ιστού, που μας έχουν επιβάλει κυβέρνηση, μνημόνια, ΕΕ. Να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις.

επίκαιρα...

Σύλληψη 18χρονου μετανάστη και διαδηλώσεις κατά του ρατσισμού

Στις 16 Μαρτίου συνελήφθη ο 18χρονος Ιρφάν, λίγες μέρες αφότου είχε ενηλικιωθεί, και κρατείται στον χώρο κράτησης του καταυλισμού της Μόριας στη Λέσβο, καθώς βρίσκεται σε διαδικασία απέλασης. Ο Ιρφάν διέμενε για αρκετούς μήνες σε δομή φιλοξενίας της Μυτιλήνης, παρακολουθούσε μαθήματα και προσπαθούσε να κατακτήσει τους όρους για μια καλύτερη ζωή. Σύμφωνα με αστυνομικές πηγές, υπήρξε απορριπτική απόφαση, σε δεύτερο βαθμό, στο αίτημα χορήγησης ασύλου που είχε υποβάλει και, συνεπώς, συνελήφθη επειδή σύμφωνα με τον νόμο είναι πλέον ενήλικας. Ο Ιρφάν κρατείται, μέχρι να εκδικαστεί η προσφυγή που έχει υποβάλει στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιά.

Στο μεταξύ, ένα νέο κέντρο φιλοξενίας προσφύγων δημιουργείται στη Θήβα, στις εγκαταστάσεις του πρώην κλωστηρίου Σακίρογλου, χωρητικότητας 700 ατόμων, δείχνοντας πως δεν υπάρχει καμία «προθυμία» επίλυσης του ζητήματος με ευνοϊκούς όρους για τα θύματα του πολέμου και της κρίσης, παρά μόνο η συνέχιση της έμμεσης και άμεσης φυλάκισής τους.

Στις 18 Μάρτη, με κεντρικό σύνθημα «Κλείστε τη Μόρια», εκατοντάδες πρόσφυγες και μετανάστες, μαζί με αλληλέγγυους φορείς και συλλογικότητες της Λέσβου, συμμετείχαν στη διεθνή ημέρα δράσης κατά του ρατσισμού, του πολέμου, του φασισμού και της φτώχειας. Σε μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις, που πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Σαπφούς το μεσημέρι, πρόσφυγες και μετανάστες που ζουν στη Μόρια και στον Καρά Τεπέ, **ένα χρόνο μετά την υπογραφή της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας**, ζήτησαν την κατάργησή της.

Οι συλλήψεις και κρατήσεις μεταναστών χωρίς καμία απαγγελία κατηγορίας, το στοιβαγμά τους σε κέντρα-φυλακές, η βίαιη καταστολή τους και η εκμηδένιση της αξιοπρέπειάς τους θα συνεχίζεται όσο η χώρα βρίσκεται εντός της ΕΕ και θα συνεχίσει να αδυνατεί να τους ενσωματώσει όσο υπακούει και εφαρμόζει τις πολιτικές λιτότητας και εξαθλίωσης των μνημονίων.

24ωρη πανελλαδική απεργία των εργαζομένων στην καθαριότητα των σχολείων

Σε 24ωρη πανελλαδική απεργία και συγκέντρωση, την Παρασκευή 31 Μαρτίου 2017 στις 11πμ, στο υπουργείο Εσωτερικών στην πλατεία Κλαυθμώνος, κατεβαίνουν οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα των σχολείων.

Οι καθαριστές και καθαρίστριες αμείβονται με 33,77 ευρώ μικτά τον μήνα για κάθε αίθουσα διδασκαλίας και ο μισθός τους δεν ξεπερνά τα 300 ευρώ, ασχέτως ωραρίου, και με την υποχρέωση να παραδίδουν κάθε ημέρα το σχολείο καθαρό και ασφαλές. Δεν έχουν ούτε το στοιχειώδες δικαίωμα στην άδεια, στην ασθένεια, στη μητρότητα, αμείβονται μόνο για τις αίθουσες διδασκαλίας, χωρίς η αμοιβή αυτή να περιλαμβάνει την καθαριότητα των κοινόχρηστων χώρων (αυλές, τουαλέτες, διάδρομοι, γραφεία καθηγητών, εργαστήρια, αμφιθέατρα κ.λπ.). Η μισθοδοσία καθυστερεί αδικαιολόγητα, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι του κλάδου να οδηγούνται σε πλήρη απόγνωση. Δεν λαμβάνουν, όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι στο δημόσιο, δώρο Χριστουγέννων, δώρο Πάσχα, επίδομα άδειας. Το σύνολο σχεδόν των εργαζομένων στον κλάδο είναι άτομα που στηρίζουν πολύτεκνες, τρίτεκνες, μονογονεϊκές οικογένειες, προστατευόμενα μέλη με ειδικές ανάγκες κ.λπ. Κι όμως, παρά τα παραπάνω και παρά τις υποσχέσεις, η κυβέρνηση δεν έχει προχωρήσει σε νομοθετική ρύθμιση επίλυσης των προβλημάτων τους.

Οι καθαριστές/καθαρίστριες, όπως και όλοι οι εργαζόμενοι που πλήττονται από τις πολιτικές που επιβάλλει η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η ΕΕ και το ευρώ, πρέπει να αυτοοργανωθούν στους χώρους εργασίας και δράσης τους, ώστε με τους αγώνες τους να παλέψουν για την ικανοποίηση των δίκαιων και στοιχειωδών αιτημάτων τους.

Από την δράση μας

Vodafone:

απολύσεις και μειώσεις μισθών

Στις 14 με 16 Μάρτη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές για την ανάδειξη νέου ΔΣ του Πανελληνίου Σωματείου Εργαζομένων στην Vodafone (ΠΑΣΕ Vodafone). Στις εκλογές ψήφισαν 188 εργαζόμενοι, από 216 πέρυσι. Το ψηφοδέλτιο των μεμονωμένων υποψηφίων πήρε 100 ψήφους και πέντε από τις εννιά έδρες του ΔΣ, ενώ η Ταξική Ενότητα (παράταξη του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ) πήρε 72 ψήφους και τέσσερεις έδρες.

Οι εκλογές διεξήχθησαν διαμέσου μίας συντονισμένης επίθεσης της εργοδοσίας της Vodafone. Για πρώτη φορά μετά τη λήξη της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) στην εταιρεία έγινε πραγματική μείωση του μισθού, μέσα από την επιβολή ατομικών συμβάσεων εργασίας σε 136 τεχνικούς, που προέβλεπαν μείωση του επιδόματος ετοιμότητας κατά 70% περίπου. Παράλληλα είχαμε μαζικό κύμα απολύσεων σε όλα τα τμήματα της εταιρείας, το οποίο είναι ακόμη σε εξέλιξη: άμεσες απολύσεις ή «συγκαλυμμένες» μέσα από τον εξαναγκασμό σε παραίτηση. Σ' αυτό να προσθέσουμε την – έτσι κι αλλιώς – συνεχή ανακύκλωση «ενοικιαζόμενων» συναδέλφων, που έχει ενταθεί το τελευταίο διάστημα.

Μέσα απ' αυτά τα χτυπήματα, η διοίκηση προσπαθεί από τη μία να ξηλώσει την ΣΣΕ, μέσα από την επιβολή και εξάπλωση των ατομικών συμβάσεων, συμπείζοντας μισθούς και δικαιώματα συνεχώς προς τα κάτω. Από την άλλη, στοχεύει μέσα από την αποψίλωση του προσωπικού Vodafone και την συνεχή ανακύκλωση των «ενοικιαζόμενων» συναδέλφων, να δημιουργήσει έναν ωκεανό εργασιακών σχέσεων διαφορετικών ταχυτήτων, όπου η έννοια της σταθερής εργασίας και της κατοχύρωσης εργασιακών δικαιωμά-

των θα έχει εξαφανιστεί, και οι εργαζόμενοι θα στέκονται ατομικοποιημένοι και αδύναμοι απέναντί της.

Εκτός όμως από τις επιθέσεις της εργοδοσίας, το Σωματείο βρέθηκε αντιμέτωπο με τον πόλεμο του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ και της κατ' ευφημισμόν Ταξικής Ενότητας. Αισχρά ψέματα, δυσφήμιση, συκοφαντίες, λεκτικοί και σωματικοί προπηλακισμοί, χυδαίες ύβρεις και ειρωνείες ήταν τα μέσα που χρησιμοποίησαν ενάντια στους μεμονωμένους υποψήφιους. Δεν μας εκπλήσσουν, καθώς αυτά αποτελούν βασικό μέρος της πολιτικής με την οποία κινείται το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ γενικά μέσα στους εργασιακούς χώρους, ενάντια σε ό,τι και όποιον δεν ελέγχει ή απλά δεν είναι της αρεσκείας του. Προσπαθούν να επιβληθούν μέσω της βίας, με την καταπάτηση κάθε ίχνους εργατικής δημοκρατίας και δημοκρατικής διαδικασίας. Ακολουθούν αυτές τις αποκρουστικές πρακτικές, ακατανόητες για πολλούς εργαζόμενους, προφασιζόμενοι την ενότητα των εργαζομένων, όταν οι ίδιοι με τη διασπαστική πολιτική τους κατακερματίζουν τους αγώνες και τη δυναμική τους. Σε αυτή την εκλογική αναμέτρηση δεν κατάφεραν να κερδίσουν την πλειοψηφία, αλλά δεν θα εγκαταλείψουν τις προσπάθειες.

Η εργοδοσία επιτίθεται, οι εργαζόμενοι θα απαντήσουν με κοινή και συντονισμένη απεργία στις 4 Απριλίου

Οι επιθέσεις δεν περιορίζονται στη Vodafone. Και στη Wind είχαμε κύμα απολύσεων το προηγούμενο διάστημα. Οι εργαζόμενοι στη Victus (τεχνική εταιρεία, θυγατρική των Vodafone και Wind για το κοινό μέρος του δικτύου τους) ξε-

ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ Ραγδαίες εξελίξεις σε Vodafone, Wind & Victus

σηκώθηκαν μετά από εφτά απολύσεις που πραγματοποιήθηκαν σε διάστημα λίγων ημερών. Προχώρησαν σε κινητοποιήσεις διαρκείας, με επαναλαμβανόμενες καθημερινές στάσεις εργασίας και απεργίες, ουσιαστικά σε μόνιμη αποχή από τις θέσεις εργασίας τους, που «νέκρωσαν» την εταιρεία – γεγονόςτα πρωτοφανή για τα δεδομένα του κλάδου. Παράλληλα, σχεδόν καθημερινά πραγματοποιούνταν μαζικότητες γενικές συνελεύσεις, με τη συμμετοχή όλων των εργαζομένων στην εταιρεία, όπου επικυρώνονταν οι επαναλαμβανόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις και συζητούνταν το πώς μπορούμε να σταματήσουμε τις απολύσεις. Από τη γενική συνέλευση των εργαζομένων της Victus εκλέχτηκε επταμελής επιτροπή και αποφασίστηκε νέα 24ωρη απεργία για τις 4 Απρίλη, με κάλεσμα στους εργαζόμενους της Vodafone & Wind να συμμετέχουν από κοινού, σε μία προσπάθεια συντονισμού και κοινής απάντησής τους στις επιθέσεις των εργοδοσιών.

Το ΠΑΣΕ-Vodafone κήρυξε και αυτό απεργία για τις 4 Απρίλη. Στη Wind όμως, όλοι οι «επίσημοι» και «αναγνωρισμένοι» συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι του επιχειρησιακού σωματείου ΠΑΣΕ-Wind (αυτόνομοι και Ταξική Ενότητα) **αρνήθηκαν** να προκηρύξουν ή να στηρίξουν με οποιονδήποτε τρόπο απεργία την Τρίτη 4 Απρίλη, χρησιμοποιώντας ανυπόστατες δικαιολογίες.

Σε συνδικαλιστική σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε στις 29 Μάρτη για το θέμα της κοινής απεργίας, οι δήθεν «ανεξάρτητοι» που τυχαίνει στα πιο κρίσιμα ζητήματα να συμφωνούν πάντα με το ΠΑΜΕ, προφασιζόμενοι τις εκλογές του

ΠΑΣΕ-Wind στις 5 και 6 Απρίλη, παρ' ό,τι δήλωσαν ότι καταρχάς είναι αλληλέγγυοι, τόνισαν ότι έχουν κυκλοφορήσει και σχετική ανακοίνωση και μάλιστα εμφανίστηκαν έτοιμοι να συγκαλέσουν συνέλευση των εργαζομένων, έσπευσαν να τονίσουν ότι... ταυτόχρονα είναι αρνητικοί για την απεργία! Οι δε «ταξικές δυνάμεις» του ΠΑΜΕ (ΣΕΤΗΠ και Ταξική Ενότητα) τοποθετήθηκαν ως εξής: «να αξιοποιήσουμε την Τρίτη 4-4, για να γίνουν Περιοδείες και Ενημερώσεις!» Παράλληλα το ΣΕΤΗΠ κοροϊδεύει τους εργαζόμενους υποσχόμενο... παναττική απεργία, την ίδια στιγμή που δεν επιθυμεί να συμμετάσχει σε 24ωρη συντονισμένη απεργία σε τρεις εταιρείες του ίδιου κλάδου!

Από την άλλη πλευρά, οι εργοδοτικοί της Victus, αφού έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να υπονομεύσουν τις κινητοποιήσεις διαρκείας των συναδέλφων στη Victus και να σαμποτάρουν την απεργία της 4-4, κάνοντας μία θεαματική κωλοτούμπα, έβγαλαν ανακοίνωση στήριξης της απεργίας για τα μάτια του κόσμου, προσπαθώντας να γλιτώσουν την έκθεσή τους στους εργαζόμενους και να εξασφαλίσουν έτσι παράταση ζωής.

Το Ενιαίο Σωματείο αγωνίζεται ανεπιφύλακτα και με όλες του τις δυνάμεις για να υλοποιηθεί παντού η απόφαση για κοινή και συντονισμένη απεργία στις 4-4 και να πιάσει τόπο το αγωνιστικό, απεργιακό κάλεσμα των εργαζομένων στη Victus, που αφορά άλλωστε όλους τους εργαζόμενους. Θα εργαστεί με όλες του τις δυνάμεις για την επιτυχημένη διεξαγωγή της απεργίας.

Η&Μ : ΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Πριν καλά-καλά κατατεθούν τα νέα μέτρα για τα εργασιακά οι μεγάλες πολυεθνικές έρχονται να μας δώσουν μια εικόνα από το μέλλον που ετοιμάζουν για μας κυβέρνηση και δανειστές. Η Η&Μ είναι μια σουηδική πολυεθνική που αριθμεί ήδη 34 καταστήματα στην Ελλάδα και συνεχώς αυξάνει το δίκτυο και τα κέρδη της πατώντας, φυσικά, πάνω στις πλάτες των εργαζομένων. Ο εργασιακός βίος ξεκινά με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και μερικής απασχόλησης, αφού προσλήψεις πλήρους απασχόλησης έχουν να γίνουν περίπου πέντε χρονιά, και μπορεί να συνεχιστεί έτσι από 6 μήνες έως και πάνω από έναν χρόνο, για να διατηρούν τους εργαζόμενους σε καθεστώς φόβου ανασφάλειας, αφού η οποιαδήποτε αντίρρηση μπορεί να οδηγήσει στην ανεργία. Οι εργαζόμενοι καλούνται να λειτουργούν ως πολύ-εργαλεία, αφού κατά τη διάρκεια της βάρδιας τους καλύπτουν όλα τα πόστα (ταμείο, αποθήκη, δοκιμαστήριο κ.α.) και αυτό υπό συνεχή πίεση, καθώς το υπάρχον προσωπικό είναι κατά πολύ λιγότερο από τις ανάγκες των καταστημάτων. Όλα αυτά διατηρώντας ένα καθε-

στώς με εργαζόμενους πολλών ταχυτήτων με τη πλειοψηφία να παίρνει μισθούς φιλοδομήματα.

Στην τραγική αυτή κατάσταση ήρθε να προστεθεί μια νέα ατομική σύμβαση που κυριολεκτικά εκμηδενίζει τους εργαζόμενους και τις ανάγκες τους και νομιμοποιεί το απόλυτο διευθυντικό δικαίωμα. Συγκεκριμένα η νέα αυτή σύμβαση προβλέπει : α) Η εταιρεία μπορεί να μεταθέσει τους εργαζόμενους, οπουδήποτε ανά την Ελλάδα δραστηριοποιείται (είτε περιστασιακά είτε μόνιμα), αλλά και σε κάθε θυγατρική της, χωρίς τη συγκατάθεσή τους, αλλά και χωρίς να καλύπτει τα έξοδα μετακίνησης και διατροφής, όπως προέβλεπε η προηγούμενη σύμβαση. β) Μετονομάζει σε «οικειοθελή παροχή» ένα συμφωνημένο επίδομα που έδινε η εταιρεία σε όλους τους εργαζόμενους της ως τώρα, ξεκαθαρίζοντας ότι δίνεται «εξ ελευθεριότητας» της εταιρείας και στρώνοντας έτσι το έδαφος για την πλήρη περικοπή του. Ο μισθός δηλαδή μετατρέπεται σε λάστιχο, σε «δωράκι» που μπορεί η εταιρεία να το δίνει, όποτε εκείνη κρίνει. γ) Αν κάποια στιγμή υπογραφεί, είτε στο κλάδο είτε στην επιχείρηση, συλλογική σύμβαση με μισθούς μεγαλύτερους απ'

αυτούς των συμβάσεων, οι εργαζόμενοι δεν θα παίρνουν την αντίστοιχη αύξηση! Δεσμεύονται δηλαδή δια βίου σε αυτά τα μισθολογικά ψίχουλα που παίρνουν, ανεξάρτητα με το γίνεται γύρω τους! δ) Μία μέρα αδικαιολόγητης απουσίας από την εργασία, θα είναι αρκετή για να θεωρηθεί «οικειοθελής παραίτηση» και άρα απόλυση, χωρίς καν τα νόμιμα δικαιώματά (αποζημίωση και ταμείο ανεργίας). ε) Ο εργαζόμενος υποχρεούται να συμμετέχει σε εκπαιδευτικά σεμινάρια οπουδήποτε και αν γίνονται, πάλι με δικά του έξοδα.

Η εταιρεία για να εκβιάσει τις υπογραφές των εργαζομένων σε κάποια καταστήματα προσπάθησε να δημιουργήσει κλίμα πανικού και τρόμου, λέγοντάς πως η μη υπογραφή της σύμβασης σημαίνει αυτόματα και παραίτηση, ενώ σε ορισμένα καταστήματα με ψέματα προσπάθησε να αποκρύψει τις θεμελιώδεις αλλαγές της νέας σύμβασης.

Παρά το αρχικό σοκ το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων δεν υπέκυψε. Αντ' αυτού έκαναν κατά τόπου συνελεύσεις, συζητήσεις αλλά και κινητοποιήσεις.

H&M

Οι δράσεις αυτές είχαν ως αποτέλεσμα ένα συντριπτικό ποσοστό των εργαζομένων να μην υπογράψει, άλλα και άλλοι που υπέγραψαν υπό συνθήκες τρομοκρατίας να την ζητήσουν και να την πάρουν πίσω. Αυτή ήταν μια πρώτη και σημαντική νίκη των εργαζομένων στη Η&Μ που ανοίγει τον δρόμο και για περαιτέρω διεκδικήσεις. Αυτό όμως σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι πρέπει να επαναπαυθούν και να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις. Το μόνο βέβαιο είναι ότι η εργοδότη εταιρία θα επανέλθει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Καλούμε τους εργαζόμενους στην Η&Μ να αντισταθούν μέχρι την τελική και ολοκληρωτική απόσυρση της αισχύρης αυτής σύμβασης για όλους και να μην συναινέσουν στην μετατροπή τους σε δούλους! Κανένας συνάδελφος δεν είναι μόνος του. Οργανωνάστε, παλεύουμε και διεκδικούμε αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας για όλους.

10 χρόνια απ' το φοιτητικό κίνημα του 2006-2007

Συμπληρώθηκαν 10 χρόνια από το τέλος του φοιτητικού κινήματος του 2006-07 ενάντια στον νόμο-Πλαίσιο της τότε υπουργού της ΝΔ, Μαριέτας Γιαννάκου, καθώς και ενάντια στην απόπειρα αλλαγής/κατάργησης του άρθρου 16 του Συντάγματος, στα πλαίσια της γενικότερης συνταγματικής αναθεώρησης. Η νεοφιλελεύθερη επίθεση στην εκπαίδευση, δηλαδή η ιδιωτικοποίησή της, ήταν φλέγον ζήτημα πολλών δεκαετιών για την ελληνική αστική τάξη. Ειδικά μετά τις ευρωπαϊκές συνθήκες Μπολόνια και Πράγας, είχε ξεκινήσει μια συντονισμένη πανευρωπαϊκή επίθεση, με στόχο την κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα των ΑΕΙ-ΤΕΙ, την κατάργηση των πτυχίων (μετατροπή τους σε αθροίσματα «πιστωτικών μονάδων») και την εγκαθίδρυση του Πανεπιστημίου της Αγοράς. Για να επιτύχουν τον σκοπό τους, προωθούσαν τον νόμο-Πλαίσιο, την κατάργηση του Ασύλου και την αναθεώρηση του άρθρου 16. Η τελευταία αλλαγή θα επέτρεπε στο κράτος να παύσει τη χρηματοδότηση των Πανεπιστημίων, οδηγώντας άμεσα σε κλείσιμα σχολών και την επιβολή διδάκτρων.

Η φοιτητική έκρηξη τον Μάη του 2006 ήταν «κεραυνός εν αιθρία» για όλους, όταν ακόμα σχεδόν δεν είχε ανακοινωθεί το προσχέδιο του Νόμου-Πλαισίου. Η ρητορική της «γενιάς των 700 Ευρώ» και το γαλλικό φοιτητικό κίνημα ενάντια στο νόμο CPE (Συμβόλαιο Πρώτης Απασχόλησης) βοήθησαν στο ξέσπασμα του κινήματος. Οι δυνάμεις των ΔΑΠ, ΠΑΣΠ και ΠΚΣ, που αντιτάσσονταν στις καταλήψεις σχολών, υπερνικήθηκαν γρήγορα και αποφασιστικά, χάρη στη μεγάλη συμμετοχή στις φοιτητικές συνελεύσεις των τμημάτων και των σχολών. Παντού δημιουργήθηκαν επιτροπές αγώνα (κατάληψης),

συντονιστικά πόλεων και τελικό πανελλαδικό συντονιστικό, αν και το τελευταίο λειτούργησε με σημαντικά προβλήματα. Παρότι η κυβέρνηση χρησιμοποίησε την τρομοκρατία των ΜΜΕ και των ΜΑΤ, ο Νόμος-Πλαίσιο οδηγήθηκε σε «νέο διάλογο» και με αυτόν τον τρόπο καταρχάς αποσύρθηκε. Ωστόσο, η κυβέρνηση της ΝΔ αποφάσισε να ξαναχτυπήσει αμέσως μετά το τέλος του κινήματος, ανοίγοντας το ζήτημα της αναθεώρησης του άρθρου 16 μέσα στην εξεταστική του Φεβρουαρίου 2007. Απέναντι σε αυτήν την πρόκληση, το φοιτητικό κίνημα απάντησε μαζικά και άμεσα, καταλαμβάνοντας όλες τις σχολές μέσα σε μερικές μέρες.

Αυτή τη φορά όμως, αντιμετώπιζε ένα μέτωπο των δύο κυρίαρχων αστικών κομμάτων της χώρας, που φαινόταν πολύ πιο δύσκολο να σπάσει χωρίς το άνοιγμα του αγώνα και στην υπόλοιπη κοινωνία ή χωρίς την αύξηση της μαχητικότητας των φοιτητών. Σε σχέση με τον Μάη-Ιούνη του 2006, γίνανε περισσότερες προσπάθειες να κινητοποιηθούν οι μαθητές και κυρίως οι εργαζόμενοι, με μοιράσματα σε χώρους δουλειάς, παρά τα σημαντικά προβλήματα συντονισμού. Τελικά το μέτωπο ΝΔ-ΠΑΣΟΚ «έσπασε» όταν το ΠΑΣΟΚ αποχώρησε από τη συζήτηση για την αναθεώρηση του άρθρου 16 και κατέθεσε και πρόταση μομφής στη ΝΔ. Η ΝΔ επιχείρησε να αιφνιδιάσει τους φοιτητές, αποφασίζοντας να κατεβάσει εκ νέου προς ψήφιση το νόμο-Πλαίσιο. Την ημέρα ψήφισης του νομοσχεδίου, η πανελλαδική πορεία χτυπήθηκε με σχεδόν δολοφονικό μένος, με αποτέλεσμα να υπάρχουν δεκάδες σοβαρά τραυματίες και 61 συλλήψεις. Ο νόμος ψηφίστηκε, αλλά τα βασικά του σημεία δεν εφαρμόστηκαν ποτέ. Η τέραστια αυτή διπλή νίκη του φοιτητικού κινήματος κατέστρεψε τα σχέδια των νεοφιλελεύθερων,

καθώς όχι μόνο έγινε πιο δύσκολη για το μέλλον η αναθεώρηση του άρθρου 16, αλλά απετράπη συνολικά η αναθεώρηση του Συντάγματος σε νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση. Η νίκη αυτή είχε σημασία και σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Το φοιτητικό κίνημα του 2006-2007 σηματοδεύτηκε ωστόσο και από σημαντικές αδυναμίες: Πρώτον, οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ καλλιεργούσαν αυταπάτες στους φοιτητές, τόσο όσον αφορά την έκταση και το βάθος της επίθεσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (δεν πίστευαν ότι είναι δυνατόν να μπουν δίδακτρα στις σχολές ή να καταργηθούν τα πτυχία, νομίζοντας ότι ο στόχος ήταν απλώς η «εντατικοποίηση» και «πειθάρχηση» των φοιτητών) όσο και όσον αφορά τις αιτίες της (δεν έβλεπαν την κρίση του καπιταλισμού αλλά μόνο ακαταλαβίστικες «αναδιάρθρωσεις»). Δεύτερον, οι ίδιες δυνάμεις καλοσώρισαν την ΠΚΣ-KNE στις φοιτητικές καταλήψεις, όταν η τελευταία άλλαξε τη γραμμή της και αποφάσισε να εισχωρήσει στις επιτροπές αγώνα για να τις παραλύσει/απομαζικοποιήσει από τα μέσα, κυρίως με τη γνωστή τακτική των ατέρμονων συζητήσεων για αποπροσανατολιστικά θέματα. Έτσι δόθηκε συγχωροχάρτι στην παράταξη που σε πολλές περιπτώσεις «σκύλιαζε» ενάντια στις φοιτητικές καταλήψεις περισ-

σότερο και από την ΔΑΠ (και σίγουρα περισσότερο από την ΠΑΣΠ). Τρίτον, όλες οι παρατάξεις και τα σχήματα που βρέθηκαν στην ηγεσία του κινήματος υποβάθμισαν τη σημασία της απεύθυνσης στην κοινωνία και ιδιαίτερα στους εργαζόμενους, πόσο μάλλον τις δυνατότητες πρόκλησης γενικότερης κοινωνικής έκρηξης, θεωρώντας ότι οι φοιτητές και η νεολαία δεν είναι ικανοί παρά μόνο για συνδικαλιστικού τύπου δράση (μέχρι και η απεργία των δασκάλων, που ξεκίνησε τον Σεπτέμβριο του 2006, πέρασε ανεκμετάλλευτη από τους φοιτητές). Τέταρτον, και ίσως σημαντικότερο, τα όργανα αυτο-οργάνωσης και συντονισμού που δημιουργήθηκαν εμποδίστηκαν, κυρίως με ευθύνη των ΕΑΑΚ, να αναπτύξουν πλήρως τις δυνατότητές τους και να λειτουργήσουν δημοκρατικά.

Η ΣΣΠ (Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη) αγωνίστηκε τόσο για την ανάπτυξη και επέκταση του κινήματος όσο και για τη διόρθωση των παραπάνω αδυναμιών του. Παρά τα μικρά της μεγέθη, διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στο κίνημα του 2006-2007, το οποίο με τη σειρά του ατσάλωσε την παράταξη της ΟΚΔΕ, εφοδιάζοντάς την με το απαραίτητο ψυχικό και πολιτικό σθένος που θα αποδεικνυόταν πολύτιμη παρακαταθήκη για τα επόμενα χρόνια.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ Σ.Μ.Ε.Θ.

Στις 12 και 13 Μάρτη διεξήχθησαν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης (Σ.Μ.Ε.Θ.), μέσω των οποίων εκλέχθηκε το νέο Διοικητικό Συμβούλιο (ΔΣ) και ένας εκπρόσωπος στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης (ΕΚΘ), από το ψηφοδέλτιο της «Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών». Τα αποτελέσματα των εκλογών, αν και δεν διαφέρουν κατ' απόλυτους αριθμούς από τα αποτελέσματα των προηγούμενων, αποτελούν εντούτοις μία πρώτη επιτυχία: 39 ψηφίσαν για Δ.Σ., 38 ψηφίσαν για Ε.Κ.Θ. (από 138 εγγεγραμμένους) και βγήκε ένας εκπρόσωπος στο ΕΚΘ (στις προηγούμενες εκλογές, τον Απρίλη του 2015, είχαν ψηφίσει 33 από 125 εγγεγραμμένους, ενώ δεν υπήρξε αντιπρόσωπος στο ΕΚΘ).

Το θετικό πρόσημο των εκλογών δεν έγκειται μόνο στην εκλογή εκπροσώπου στο ΕΚΘ, αλλά κυρίως στην ποσοτική και ηλικιακή ανανέωση που σημειώθηκε στο σωματείο και στα νέα όργανα διοίκησής του, καθώς και στο ό,τι αυτή προοιωνίζει για τη μελλοντική πολιτική και δράση του σωματείου. Όλοι γνωρίζουμε ότι στην περίοδο την οποία διανύουμε, λόγω της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης και της κυριαρχίας των μνημονίων και των

νεοφιλελεύθερων πολιτικών, καταστρατηγούνται και καταργούνται τα εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και κατακτήσεις, ενώ η εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία ξεπερνούν κάθε όριο.

Ειδικότερα στον κλάδο μας, η παραβίαση της εργατικής νομοθεσίας από τους εργοδότες αποτελεί σχεδόν καθολικό φαινόμενο. Χαρακτηρίζεται από την απλήρωτη και μαύρη εργασία (μισοδηλωμένο ωράριο, απλήρωτες Κυριακές και υπερωρίες κ.ο.κ.), τα κουτσουρεμένα ένσημα, τα δώρα Πάσχα και Χριστουγέννων που δεν καταβάλλονται, το εντατικοποιημένο ωράριο χωρίς διαλείμματα, τις απανωτές και πολυέξοδες μετακινήσεις και φυσικά την ανασφάλεια του καλοκαιριού, όταν το ταμείο ανεργίας «πάει διακοπές», μιας οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν μπορούν να αποδείξουν ότι εργάζονταν. Σε όλη αυτή την κατάσταση προστίθεται η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ και τα εκφυλιστικά φαινόμενα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που μπερδεύουν και προκαλούν αμηχανία στους εργαζόμενους και «βαραίνουν» τελικά πάνω στη διάθεση των εργαζομένων για αντίσταση. Σε αυτή την περίοδο είναι πολύ σημαντικό το γεγονός ότι το Σωματείο μας διατηρεί και ανανεώνει τις δυνάμεις του.

Όλα αυτά βέβαια δεν ήρθαν σαν μάννα εξ ουρανού, αλλά είναι αποτελέσματα της δράσης του Σ.Μ.Ε.Θ. και της «Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών» όλο το προηγούμενο διάστημα και των αγώνων που πραγματοποιήσε, με πιο χαρακτηριστικό τον παραδειγματικό και ανυποχώρητο αγώνα στα φροντιστήρια «Μπαχαράκης». Έναν αγώνα που, λόγω της πλατιάς στήριξης και αλληλεγγύης εργαζομένων και σωματείων, και κυρίως λόγω των πολύμορφων, μαχητικών και ανυποχώρητων μορφών πάλης, κατάφερε τελικά να κερδίσει την καταβολή, στον απολυμένο καθηγητή, του συνόλου των δεδουλευμένων αποδοχών του. Ως Σωματείο, πραγματοποιήσαμε πολυάριθμες περιοδείες ενημέρωσης σε φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης, κέντρα ξένων γλωσσών, ωδεία κ.λπ., για διάφορα ζητήματα που αφορούν τους εργαζόμενους γενικά (π.χ. ασφαλιστικό, νέος νόμος για τα εργασιακά), αλλά και πιο ειδικά τους εργαζόμενους στην ιδιωτική εκπαίδευση. Κάναμε μια συστηματική προσπάθεια επαφής και ενημέρωσης των μελών μας γύρω από τα ίδια ζητήματα και για την πραγματοποίηση γενικών συνελεύσεων και συμμετείχαμε οργανωμένα σε απεργίες. Τόσο κατά την προεκλογική καμπάνια, η οποία ήταν επικεντρωμένη στη γνωστοποίηση των δικαιωμάτων μας στους συναδέλφους και στις πρόσφατες αλλαγές που προβλέπονται από τον ν. 4615/2016 για το χώρο της ιδιωτικής εκ-

παίδευσης (αλλαγή πλήρους ωραρίου, ωρομισθίου κ.λπ.), όσο και το προηγούμενο διάστημα, πρώτο μας μέλημα αποτέλεσε η επικοινωνία και ενημέρωση των νεότερων συναδέλφων.

Βέβαια, όλα τα προηγούμενα, και πόσο μάλλον τα αποτελέσματα των εκλογών, αποτελούν μόνο ένα πρώτο θετικό βήμα που χρειάζεται να εξελιχθεί. Το σωματείο θα συνεχίσει να υπερασπίζεται αταλάντευτα τα δικαιώματα των εργαζομένων, να προωθεί την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη και να προσπαθεί να δημιουργεί μικρούς και μεγάλους αγώνες. Για όλους αυτούς τους λόγους θεωρούμε χρέος μας ως εργαζόμενοι και μέλη του Σ.Μ.Ε.Θ. να ξεκινήσουμε άμεσα μια πλατιά καμπάνια ενημέρωσης των συναδέλφων, αρχικά γύρω από τα δικαιώματά μας (και πιο συγκεκριμένα, για το δώρο του Πάσχα) με σκοπό την ενδυνάμωση του σωματείου και τη διεκδίκηση των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων μας, αλλά και τη διεκδίκηση υπογραφής ΣΣΕ.

Γιατί ο δρόμος για να βγούμε από τη δίνη της εργοδοτικής αυθαιρεσίας περνάει από τη συλλογική και μαχητική διεκδίκηση των δικαιωμάτων, της ζωής και της αξιοπρέπειάς μας, την οικοδόμηση εργατικών αντιστάσεων σε κάθε χώρο, τη δημιουργία και τη στήριξη μαχητικών σωματείων, όπως είναι και το Σ.Μ.Ε.Θ.

■ **Αναστασία Σαμαρά, μέλος ΔΣ ΣΜΕΘ**

ΕΦΙΑΛΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ 3ου ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ για μαθητές, εκπαιδευτικούς, πρόσβαση σε ΑΕΙ-ΤΕΙ

Η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας επιχειρεί να κλείσει τις εκκρεμότητες της εφαρμογής του 3ου Μνημονίου στην εκπαίδευση. Μετά τον υποτιθέμενο εθνικό διάλογο και τη συζήτηση της πρότασης του ΙΕΠ (Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής) στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, αναμένεται το επόμενο διάστημα να καταθέσει προς ψήφιση στη Βουλή νομοσχέδιο, που θα αφορά το «νέο Λύκειο» και την πρόσβαση σε ΑΕΙ-ΤΕΙ. Παράλληλα με τη 2η αξιολόγηση, προωθούνται ακραία νεοφιλελεύθερα αντιεκπαιδευτικά μέτρα. Η αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών θα είναι το βασικό μέσο για να περάσουν όλα αυτά. Οι προτάσεις του υπουργείου είναι πλήρως εναρμονισμένες (για διοικητικά, οικονομικά και παιδαγωγικά αυτόνομο σχολείο, το οποίο θα αξιολογείται) με αυτές του ΣΕΒ, της ΕΕ, του ΟΟΣΑ και της ΑΔΙΠΠΑΔΕ (Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση).

«Νέο Λύκειο» για λίγους και εκλεκτούς μαθητές και καθηγητές

Το «νέο Λύκειο» είναι ένα σκληρό ταξικό Λύκειο, με πληθώρα εξετάσεων, με εξοβελισμό της γενικής παιδείας, με εξατομικευμένο πρόγραμμα σπουδών για κάθε μαθητή, που θα είναι προσανατολισμένο αποκλειστικά στο αντικείμενο που θα επιλέξει να σπουδάσει.

Στην Α Λυκείου το πρόγραμμα μαθημάτων θα είναι κοινό σε Γενικά Λύκεια και ΕΠΑΛ και η τάξη θα ενταχθεί στην υποχρεωτική εκπαίδευση, ώστε πολύ σύντομα να ενσωματωθεί σε ένα τετραετές Γυμνάσιο (βλέπε πόρισμα Λιάκου). Αυτό θα οδηγήσει σε συρρίκνωση των ΕΠΑΛ και, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι στις επόμενες 2 τάξεις θα ισχύσουν αντίστοιχα μέτρα με αυτά των Γενικών Λυκείων, τα ΕΠΑΛ θα οδηγηθούν σε κλείσιμο και οι μαθητές στη

«μη τυπική εκπαίδευση» και στη μαθητεία μέσω Επαγγελματικών Σχολών.

Στη Β και Γ Λυκείου τα μαθήματα μειώνονται δραστικά, σε 9 ή 10 (από 18) και σε 6 ή 7 (από 15) αντίστοιχα. Τα περισσότερα μαθήματα θα είναι επιλογής.

Στην Γ Λυκείου θα υπάρχουν 4 επιστημονικές κατευθύνσεις (φιλοσοφία και ανθρωπιστικές σπουδές, φυσικές επιστήμες και μαθηματικά, κοινωνικές επιστήμες, τεχνική-τεχνολογική κατεύθυνση). Μόνο δύο μαθήματα θα είναι κοινά για όλους (Νεοελληνική Γλώσσα και Φυσική Αγωγή), δύο μαθήματα (6ωρα) από την ίδια κατεύθυνση θα είναι επιλογής, θα υπάρχει 1 μάθημα ελεύθερης επιλογής (6ωρο), μία ερευνητική εργασία καθώς και οι Ελεύθερες Δραστηριότητες.

Εθνικό Απολυτήριο: η κοροϊδία της ελεύθερης πρόσβασης

Το Εθνικό Απολυτήριο θα λαμβάνεται ύστερα από την επιτυχή ολοκλήρωση της φοίτησης στο Λύκειο και θα κρίνει την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Ο «προφορικός» βαθμός των μαθημάτων της Γ Λυκείου θα μετράει κατά 80%, ενώ η βαθμολογία στις πανελλαδικές εξετάσεις κατά 20%. Πιθανόν, τα ποσοστά αυτά να αλλάξουν, ακόμα και να αντιστραφούν. Τις τελευταίες μέρες, όμως, διευκρινίστηκε από το ΙΕΠ τι σημαίνει... «προφορικός βαθμός»: οι βαθμοί των μαθημάτων στις εξετάσεις(!), πιθανότατα με «τράπεζα θεμάτων», στο τέλος των 2 πρώτων τριμήνων της Γ τάξης! Στο τέλος του τρίτου τριμήνου ακολουθούν πανελλαδικές εξετάσεις σε 4 μαθήματα, χωρίς συντελεστές βαρύτητας.

Τέλος, το υπουργείο επιδιώκει η εισαγωγή στην τριτοβάθμια να γίνεται σε επίπεδο Σχολής και όχι Τμήματος.

Στρατηγική επιδίωξη του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού ο περιορισμός ακόμα και των αποφοίτων Λυκείου

Δεν πρόκειται για μια ακόμη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση, αλλά για μια προσπάθεια της αστικής τάξης για πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης και επίθεση στον δωρεάν, μαζικό και δημόσιο χαρακτήρα του Λυκείου.

Είναι φανερό ότι το «νέο Λύκειο» δεν θα έχει νόημα να το παρακολουθήσουν όσοι μαθητές δεν ενδιαφέρονται ή δεν μπορούν να περάσουν στο πανεπιστήμιο. Επίσης, θα είναι αδύνατο να το παρακολουθήσουν και να το τελειώσουν όσοι δεν μπορούν να πληρώνουν φροντιστήρια, που θα είναι απαραίτητα, λόγω των συνεχών εξετάσεων και του εύρους της ύλης. Με δύο λόγια, ό,τι δεν κατάφεραν οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις, θα το καταφέρει η κυβέρνηση της «πρώτης φοράς αριστεράς». Θα ξηλώσει μία ακόμη κατάκτηση του εργατικού κινήματος: για πρώτη φορά από τη Μεταπολίτευση, τα παιδιά των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων θα αποκλειστούν μαζικά από το Λύκειο και πολύ περισσότερο από το πανεπιστήμιο.

«Κόφτης» σε Σχολεία και Εκπαιδευτικούς

Το «Νέο Λύκειο»: α) επιβάλλει μαζικές συγχωνεύσεις Λυκείων για να είναι δυνατή η συγκρότηση τμημάτων, αφού οι μαθητές θα επιλέγουν μεταξύ πολλών μαθημάτων, και οδηγεί στη δημιουργία δεξαμενής πληοναζόντων εκπαιδευτικών που θα οδηγηθούν στην κινητικότητα και στην απόλυση, β) οδηγεί σε μια εκπαίδευση εξατομικευμένη, όπου κάθε μαθητής θα διαμορφώνει το δικό του πρόγραμμα, που θα οδηγεί σε ατομικό, υποβαθμισμένο και χωρίς δικαιώματα «απολυτήριο», γ) προωθεί την εξ

αποστάσεως (!) εκπαίδευση στις ορεινές και νησιωτικές περιοχές, μειώνοντας κατά πολύ το κόστος λειτουργίας του σχολείου και οδηγώντας χιλιάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικούς στην ανεργία, δ) τσακίζει τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Κάποιες ειδικότητες εκπαιδευτικών θα καταργηθούν, γεγονός που ισοδυναμεί με απόλυση, και για όσους απομείνουν η οργανική θέση τους, δηλαδή η μονιμότητα, θα εξαρτάται κάθε χρόνο από τις επιλογές των μαθητών.

Αλλαγή του ρόλου των εκπαιδευτικών

Η αξιολόγηση των καθηγητών θα έχει άμεση σχέση με τη γραπτή επίδοση των μαθητών τους. Θα αυξηθεί το ωράριο των εκπαιδευτικών (υποχρεωτική παρουσία 30 ωρών/εβδομάδα), με αυξημένο φόρτο εργασίας: θα **εποπτεύουν** την ερευνητική εργασία των μαθητών, θα συντονίζουν εξωσχολικές δράσεις, θα «πωλούν» ελκυστικά εκπαιδευτικά «πακέτα» και, για να κάνουν όλα αυτά, θα πρέπει να φροντίζουν να... επιμορφώνονται διαρκώς.

Όλα τα μνημονιακά μέτρα στην εκπαίδευση δεν πρέπει να βρουν ανοχή, αλλά την αγωνιστική απάντηση εκπαιδευτικών, μαθητών και γονιών.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΑΚΟΜΗ «ΑΓΝΟΟΥΝΤΑΙ» ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΕ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Η φτώχεια στην Ελλάδα αυξήθηκε κατά 40% από το 2008 μέχρι το 2015. Ακολουθούν με διαφορά η Ιρλανδία, με 28% αύξηση φτώχειας, η Κύπρος με 28,2%, η Ιταλία με 11% και η Ισπανία με 18%. Σε αυτό το συμπέρασμα κατέληξαν οι επιστήμονες του «Ινστιτούτου Γερμανικής Οικονομίας της Κολωνίας» (IW), μετά από έρευνα που διεξήγαγαν. Σήμερα, εν έτει 2017, η κατάσταση είναι ακόμη χειρότερη. Αυτή η ραγδαία φτωχοποίηση των ελλήνων εργαζομένων, άνεργων, νεολαίας και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, η βίαιη στέρηση υλικών αγαθών και η περιορισμένη πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες όπως η κοινωνική φροντίδα, η ιατρική περίθαλψη, η στέγαση και η εκπαίδευση, είναι το αποτέλεσμα της εφαρμογής τριών μνημονίων (βαδίζουμε προς το 4ο μνημόνιο), τα οποία προκάλεσαν μεγάλες περικοπές μισθών και συντάξεων, υποχρηματοδότηση υγείας και παιδείας, εκτόξευση της ανεργίας (στους νέους αγγίζει το 60%), με την ανθρωπιστική κρίση να παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Οι ουρές στα συστήματα μεγαλώνουν και οι συμπολίτες μας που ψάχνουν στα σκουπίδια πληθαίνουν. Οι όλο και περισσότερες οικογένειες που δυσκολεύονται να θρέψουν τα

παιδιά τους και οι μαθητές που υποσιτίζονται και λιποθυμούν στα σχολεία συνθέτουν την τραγική σημερινή πραγματικότητα.

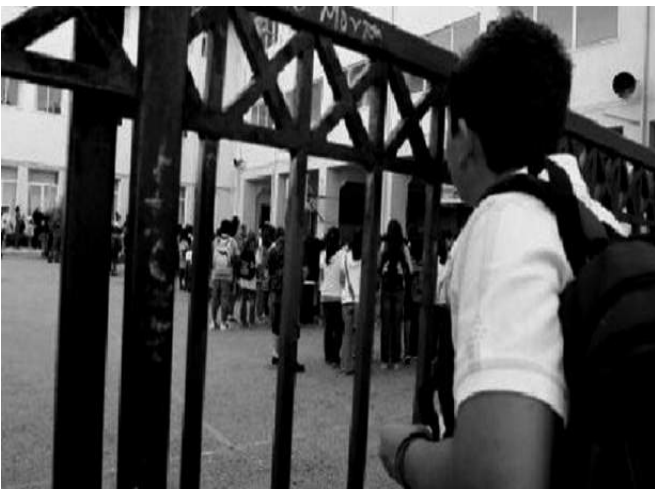
Προεκλογικά, ο ΣΥΡΙΖΑ μιλούσε για 2 δις από τον κρατικό προϋπολογισμό, με τα οποία θα αντιμετώπιζε την ανθρωπιστική κρίση. Ιρήγορα ξεχάστηκαν οι προεκλογικές υποσχέσεις, δόθηκαν μόλις 200 εκ. για το 2015 και από κει και πέρα τίποτα. Ξεχάστηκαν και οι εξαγγελίες της αναπληρώτριας υπουργού Κοινωνικής Αλληλεγγύης Θεανώς Φωτίου για πρόγραμμα 11 εκ. γευμάτων σε 70.000 μαθητές δημοτικών σχολείων, συνολικού κόστους 25 εκ. ευρώ.

Παρόλο που η «επιστιτιστική ανασφάλεια» των μαθητών έχει φτάσει σε ακραία επίπεδα και πάνω από 2.000 σχολεία έχουν ζητήσει να ενταχθούν σε προγράμματα σίτισης, η κυβέρνηση το μόνο που κάνει είναι να ξεκινά ένα πιλοτικό πρόγραμμα, τα «Σχολικά Γεύματα», αρχικά σε 9 δημοτικά σχολεία του Δήμου Περάματος Αττικής. Στις 19 Δεκέμβρη 2016 ανακοινώθηκε η υλοποίηση της β' φάσης του προγράμματος, που αφορά 26 ακόμη σχολεία πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης των Δήμων Τρικκαίων και Καβάλας.

Πάνω από τρεις μήνες πέρασαν από τις εξαγγελίες του πρωθυπουργού για επέκταση του προγράμματος σίτισης σε επιπλέον

151 δημοτικά σχολεία και ακόμη τα γεύματα «αγνοούνται». Στις 14 Δεκεμβρίου 2016, ο Αλέξης Τσίπρας, σε σύσκεψη με δημάρχους της δυτικής Θεσσαλονίκης, εξήγγειλε την επέκταση του προγράμματος σε 8 δήμους, οι οποίοι είναι κατά τεκμήριο οι περισσότερο υποβαθμισμένοι στον νομό. Πρόκειται για τους Δήμους Αμπελοκήπων-Μενεμένης, Βόλβης, Δέλτα, Κορδελίου-Ευόσμου, Νεάπολης-Συκεών, Παύλου Μελά, Λαγκαδά και Χαλκηδόνας. «Είναι μια στοχευμένη πρωτοβουλία, για να αμβλύνει τα φαινόμενα σχολικής διαρροής και να βοηθήσει οικογένειες που αντιμετωπίζουν προβλήματα ανεργίας» είχε πει τότε ο πρωθυπουργός. Το πλάνο προέβλεπε ότι η έναρξη του προγράμματος θα γινόταν το αργότερο στις 15 Ιανουαρίου 2017. Κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα αν και πότε τελικά θα υλοποιηθεί το πρόγραμμα, όταν μάλιστα μένουν μόνο δύομισι μήνες για τη λήξη των μαθημάτων στα δημοτικά σχολεία.

Το πρόγραμμα, όπως έχει αναφερθεί παραπάνω, είναι πιλοτικό και λήγει με τη λήξη των μαθημάτων του διδακτικού έτους 2016-17 (14 Ιουνίου). Αφορά μόνο τα δη-

μοτικά σχολεία των συγκεκριμένων δήμων, όχι νηπιαγωγεία, ούτε Γυμνάσια και Λύκεια. Όμως μόνο ένα σταθερό πρόγραμμα δωρεάν σίτισης για όλους τους μαθητές, σε όλες τις βαθμίδες, με χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, θα μπορούσε να υποστηρίξει άμεσα την εκπαιδευτική διαδικασία και να μειώσει φαινόμενα σχολικής διαρροής, στο πλαίσιο της υπεράσπισης του δημόσιου και δωρεάν σχολείου για όλους τους μαθητές. Ωστόσο, η ουσιαστική και ριζική αντιμετώπιση του υποσιτισμού των μαθητών μας είναι μόνο η εξάλειψη των αιτιών που τον προκαλούν, δηλαδή ο αγώνας για να σταματήσουμε τις πολιτικές εξαθλίωσης των εργαζομένων που επιβάλλουν κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ.

Οι εκλογές στην Ολλανδία

Κατακερματισμός του πολιτικού σκηνικού, συντριβή της κεντροαριστεράς

Οι εκλογές στην Ολλανδία χαρακτηρίστηκαν από κατακερματισμό του πολιτικού σκηνικού, με διάφορα κόμματα να λαμβάνουν πολύ μικρά ποσοστά των ψήφων. Χτυπητή ήταν η συντριβή του Εργατικού Κόμματος του Γερούν Ντάισελμπλουμ, το οποίο ακολουθεί τα χνάρια του ΠΑΣΟΚ και αναζητά διάσωση στη συνένωση με άλλα κόμματα. Η ακροδεξιά ενισχύθηκε σε κάποιο βαθμό, ενώ έκδηλη είναι η ανάγκη επέμβασης του εργατικού κινήματος.

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Για τις 150 έδρες του Κοινοβουλίου ψήφισε το 80% του εκλογικού σώματος των 12 εκατομμυρίων, από 74% που ψήφισε το 2012. Το εκλογικό σύστημα είναι απλή αναλογική και έτσι μπαίνουν 13 κόμματα στην Βουλή. Ο νέος κυβερνητικός συνασπισμός θα αποτελείται αναγκαστικά από 4 τουλάχιστον κόμματα, μετά την κατάρρευση των ποσοστών των «μεγάλων» ενώ τα παζάρια μεταξύ των κομμάτων συνεχίζονται.

Από τα δύο κόμματα που συγκυβερνούσαν, το δεξιό Κόμμα του Λαού, του πρωθυπουργού Μαρκ Ρούτε, ήρθε πρώτο με 21,3% και 33 έδρες (από 26,5% και 41 έδρες). Το Εργατικό Κόμμα, του Γερούν Ντάισελμπλουμ (υπουργού Οικονομικών και προέδρου του Eurogroup) πήρε μόλις 5,7% και 9 έδρες (από 24,9% και 41 έδρες).

Το εθνικιστικό Κόμμα για την Ελευθερία πήρε 13,1% και 20 έδρες (από 10,1% και 15 έδρες), η Χριστιανοδημοκρατική έκκληση (CDA) 12,5% και 19 έδρες (από 8,5% και 13 έδρες), οι κεντροδεξιοί Δημοκράτες 66 (D66) 12,1% και 19 έδρες (από 8,5% και 12 έδρες). Ακόμη, το Σοσιαλιστικό Κόμμα (SP) έλαβε 9,2% και 14 έδρες (από 9,7% και 15 έδρες) και η Πράσινη Αριστερά (GL) 8,9% και 14 έδρες (από 2,3% και 4 έδρες). Επίσης, η Χριστιανική Ένωση (CU) έλαβε 3,4% και 5 έδρες (από 3,1% και 5 έδρες), το ξενοφοβικό Φόρουμ για την Δημοκρατία (FvD) συγκέντρωσε 1,8% και 2 έδρες, το Κόμμα Συνταξιούχων (50+) έλαβε 3,1% και 4 έδρες (από 1,9% και 2 έδρες). Το Κόμμα των Ζώων (PvdD) 3,1% και 5 έδρες, ενώ το DENK (πρώην Εργατικό Κόμμα) 2% και 3 έδρες.

Ένα κλίμα ψευδούς ευφορίας

Ο ολλανδικός καπιταλισμός έχει πληγωθεί βαθιά από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Το ΑΕΠ το 2008 ήταν 865 δις ευρώ, αλλά σήμερα μετά βίας φτάνει τα 800 δις. Αυτό είχε σαν συνέπεια το εξωτερικό χρέος της χώρας από 51%

του ΑΕΠ το 2008 να εκτιναχθεί στο 74% (φθάνει τα 594 δις ευρώ). Η ανάπτυξη της οικονομίας παραμένει αναμικτή, κινούμενη γύρω στο 1-2% ετησίως.

Η μεγάλη βόμβα είναι το ιδιωτικό χρέος, που έχει εκτιναχθεί από 474 δις το 2001 σε 823 δις το 2014. Είναι δηλαδή στο 100% του ΑΕΠ, ποσοστό που θεωρείται μη βιώσιμο. Ταυτόχρονα, οι τραπεζικές καταθέσεις υπολογίζονται σε μόλις 330 δις, γεγονός που σημαίνει ότι ο ιδιωτικός δανεισμός είναι σε πολύ μεγάλο ποσοστό ακάλυπτος.

Αυτή η κατάσταση οφείλεται σε μεγάλο ποσοστό στη φούσκα των ακινήτων, που τώρα σκάει, με τις τιμές να έχουν πέσει τα τελευταία χρόνια κατά 25%. Η γενική πτώση εισοδημάτων και η ανεργία δημιουργούν μεγάλες επισφάλειες στα δάνεια. Τα ιδιωτικά ενυπόθηκα δάνεια, σε ένα ποσοστό 80%, είναι εγγυημένα από έναν κρατικό φορέα που ονομάζεται «Εθνική Εγγύηση Υποθηκών». Αν τυχόν οι πολίτες δεν πληρώνουν τις δόσεις των δανείων τους, θα πρέπει να τις καταβάλει το κράτος. Αυτή η κατάσταση είναι μια βόμβα και για τις τράπεζες και για το ολλανδικό δημόσιο.

Η ολλανδική οικονομία δεν παρουσιάζει επίσης κάποια παραγωγική ανάπτυξη. Αντίθετα, λειτουργεί σαν φορολογικός παράδεισος για μεγάλες πολυεθνικές.

Οι κοινωνικές πληγές της Ολλανδίας μεγάλωσαν μέσα στην κρίση. Στις εκλογές του 2012 είχαν επικρατήσει το «Κόμμα του Λαού για την Ελευθερία και Δημοκρατία» του Μαρκ Ρούτε (νεοφιλελεύθερη δεξιά), με 26,5% και το Εργατικό Κόμμα του Γερούν Ντάισελμπλουμ (φιλελεύθεροι Σοσιαλδημοκράτες) με 24,9%. Ο κυβερνητικός συνασπισμός, και κυρίως ο Ντάισελμπλουμ, υποσχόταν οικονομική βοήθεια στις κοινωνικές ομάδες με χαμηλά εισοδήματα. Αντί αυτού, ακολούθησε ένας νεοφιλελεύθερος οδοστρωτήρας:

— Από το 2015 άλλαξαν τα όρια συνταξιοδότησης. Θέσπισαν σταδιακή αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης: στα 65 έτη το 2015, στα 66 το 2018, στα 67 το 2021 και από το 2022 το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης θα συνδεθεί με το προσδόκιμο ζωής!

— Αύξησαν την συμμετοχή των ασφαλισμένων στις υγειονομικές δαπάνες και αύξησαν συνολικά το κόστος της υγειονομικής ασφάλισης για κάθε πολίτη.

— Περιορίσαν επιδόματα σε ευάλωτες ομάδες όπως οι μακροχρόνια άνεργοι, επέβαλαν πολύ χαμηλά εισοδηματικά κριτήρια για πρόσβαση στις κοινωνικές κατοικίες που έχουν χαμηλά ενοίκια και είναι πολύ διαδεδομένες στην Ολλανδία. Έτσι, χιλιάδες άνθρωποι ψάχνουν για σπίτια στην αγορά, που οι τιμές των ενοικίων

είναι απλησίαστες και απορροφούν όλο το εισόδημά τους.

— Κατάργησαν το φοιτητικό επίδομα και απελευθέρωσαν τις τιμές των διδάκτρων για πολλές κατηγορίες φοιτητών, με αποτέλεσμα χιλιάδες νέοι να υπερχρεώνονται για να τελειώσουν τις σπουδές τους.

— Επέβαλαν την πλήρη απορρύθμιση στην αγορά εργασίας. Πέρα από τις μειώσεις συντάξεων και μισθών εν ονόματι της κρίσης, κρατικές και ιδιωτικές επιχειρήσεις επέβαλαν γενικευμένα τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, τα μπλοκάκια, τις «συμβάσεις μηδενικού χρόνου απασχόλησης» (δουλεύεις όποτε σε φωνάξει ο εργοδότης). Το αποτέλεσμα ήταν πάνω από το 1/3 των εργαζομένων να εργάζεται με ευέλικτες μορφές απασχόλησης. Θεωρώντας εργαζόμενους ακόμη και όσους έχουν λίγες ώρες δουλειάς τον μήνα, οι Ολλανδοί παρουσιάζουν επίσημη ανεργία στο 7%, ενώ στην πραγματικότητα βρίσκεται πολύ πιο πάνω από το 10%.

Αυτή την κοινωνική πραγματικότητα προσπάθησαν εκ νέου να διαχειριστούν τα κόμματα του κεφαλαίου στη Ολλανδία, στις εκλογές της 15ης Μάρτη, μιλώντας για «οριστική έξοδο από την κρίση», «φοροελαφρύνσεις και παροχές στους αδύναμους» και, κυρίως, «πόλεμο σε μετανάστες, πρόσφυγες, ξένους».

Εκλογές ξενοφοβικής υστερίας

Το 2012, ο Γκερτ Βίλντερς αποχώρησε από το κυβερνών κόμμα (VVD) του Μαρκ Ρούτε, και συγκρότησε το Κόμμα για την Ελευθερία (PVV). Αυτό αποτέλεσε ένα ρατσιστικό, ξενοφοβικό μόρφωμα που μετατόπισε προς τα δεξιά όλη την πολιτική ατζέντα. Χρησιμοποιώντας αντι-ΕΕ ρητορική (μιλάει για πιθανό δημοψήφισμα για παραμονή στην ΕΕ) εκμεταλλεύτηκε τις ανησυχίες των Ολλανδών που βλέπουν την ΕΕ να επιβάλλει την κατάργηση κάθε κοινωνικής παροχής και αλληλεγγύης, ενώ ταυτόχρονα στρέφει τα βέλη του στους μετανάστες και πρόσφυγες που «απειλούν» την ολλανδική κοινωνία και «απομυζούν» τους πόρους της. Το κόμμα του είναι ένα συστημικό εργαλείο, όπως και η Χρυσή Αυγή, που στρέφει τις αναζητήσεις για λύσεις στα κοινωνικά προβλήματα των λαϊκών στρωμάτων σε αδιέξοδες ρατσιστικές τουφεκίες μίσους και εθνικισμού. Αυτό το κόμμα καθόρισε το κλίμα των εκλογών, μιλώντας εναντίον της Τουρκίας του Ερντογάν και απαιτώντας την απέλαση του τούρκου πρέσβη και το κλείσιμο των μουσουλμανικών τεμενών, ζητώντας «εθνική πολιτική» και περιορισμό των αρμοδιοτήτων της ΕΕ με σύνθημα: «Η Ολλανδία και πάλι στα χέρια μας».

Ο Μαρκ Ρούτε άδραξε την ευκαιρία και μπήκε στο παιχνίδι, επιτιθέμενος στους πρόσφυγες. Αρνείται να δεχθεί τους πρόσφυγες που αναλογούν στην Ολλανδία, καλεί τους μουσουλμάνους να «συμπεριφερθούν κανονικά ή να φύγουν», επιτέθηκε στους τούρκους αξιωματούχους και υπουργούς, έστειλε την αστυνομία με εξουσιοδότηση για χρήση αληθινών πυρών ενάντια σε τούρκους διαδηλωτές, περιόρισε τους πρόσφυγες σε μεγάλα κέντρα σε φτωχές περιοχές της χώρας, απαγορεύοντας την επαφή μαζί τους. Έδειξε στους ψηφοφόρους της Δεξιάς πως είναι αρκετά ξενοφοβικός για να τον ψηφίσουν, ενώ το μόνο που είχε να προσάψει στον Βίλντερς ήταν πως αν βγάλει την Ολλανδία από την ΕΕ, τότε θα υπάρξουν καταστροφικά αποτελέσματα!

Αυτή ήταν η πολιτική συζήτηση στις ολλανδικές εκλογές, μακριά από τα καυτά προβλήματα της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης και της περιστολής των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Η επιταχυνόμενη πολιτική κρίση σε Ολλανδία και ΕΕ

Επειδή οι ολλανδικές εκλογές θεωρήθηκαν ένα τεστ για τις επερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις σε Γαλλία και Γερμανία (και κατά πάσα πιθανότητα και στην Ιταλία), οι ευρωπαϊκές πολιτικές ελίτ έβγαλαν έναν αναστεναγμό ανακούφισης από το εκλογικό αποτέλεσμα: «επιτέλους, επικράτησε η λογική και οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις». Ωστόσο, ακόμη κι αυτοί δεν είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να παρερμηνεύουν σε τέτοιο βαθμό το εκλογικό αποτέλεσμα της Ολλανδίας.

Η φτωχοποίηση της ολλανδικής κοινωνίας, η κοινωνική κρίση, η όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, κ.ά., έχουν δημιουργήσει μεγάλες κοινωνικές μετατοπίσεις και αλλαγές, και εξίσου μεγάλες πολιτικές μετατοπίσεις. Είναι αλήθεια ότι αυτές οι μετατοπίσεις/αλλαγές δεν εκφράστηκαν σε αυτές τις εκλογές σε όλο τους το μέγεθος. Ωστόσο, μόνο ένας αφελής θα τις θεωρούσε αμελητέες. Το πρώτο κόμμα, το δεξιό, έχασε το 1/5 της εκλογικής του δύναμης, το εργατικό κόμμα (του Ντάϊσεμπλουμ) συντρίφτηκε χειρότερα και γρηγορότερα ακόμη και από το ΠΑΣΟΚ, ο δικομματισμός τελείωσε, ο πολιτικός θρυμματισμός γιγαντώθηκε.

Η ενίσχυση, αν και περιορισμένη, της ακροδεξιάς δεν οφείλεται τόσο στην επέλαση ακροδεξιών ιδεών όσο στην αηδία απέναντι στην κεντροαριστερά. Αν ο Ντάϊσεμπλουμ είναι ο «σοσιαλδημοκράτης», ο «εργατικός», ο «αριστερός», αν τα αριστερά κόμματα είναι λυσσασμένα φιλοευρωπαϊκά, τότε δεν είναι να απορεί κανείς που ελλείψει μιας εναλλακτικής οι μάζες στρέφονται, προς το παρόν, προς τα δεξιά. Κι αν είναι τέτοιας έκτασης η αμφισβήτηση της ΕΕ και του νεοφιλελευθερισμού σε μία χώρα της οποίας η αστική τάξη δεν μπορεί να σταθεί στην παγκόσμια οικονομία δίχως την ΕΕ, μπορεί να φανταστεί κανείς τι σεισμοί έρχονται στις γαλλικές και στις γερμανικές εκλογές.

Η «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων»

Μέσα στον Μάρτιο —αρχής γενομένης από την ανακοίνωση των 5 σεναρίων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το μέλλον της Ευρώπης στις 1 Μάρτη, την σύνοδο των πρωθυπουργών των τεσσάρων μεγαλύτερων χωρών στις 6 Μάρτη (Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία και Ισπανία), τη Σύνοδο Κορυφής στις 10 Μάρτη, και κυρίως με την υιοθέτηση της «Λευκής Βίβλου» στην πανηγυρική Σύνοδο Κορυφής για τον εορτασμό των 60 χρόνων της ΕΕ στις 25 Μάρτη— υιοθετήθηκε η λεγόμενη «Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων». Ταυτόχρονα, υιοθετήθηκε και ένα χρονοδιάγραμμα υλοποίησής της που προβλέπει ότι μέχρι τον Δεκέμβρη του 2017 θα έχουν εγκριθεί πέντε ζητήματα: ανάπτυξη της κοινωνικής διάστασης της Ευρώπης, τιθάσευση της παγκοσμιοποίησης, εμβάθυνση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης (ΟΝΕ), το μέλλον της ευρωπαϊκής άμυνας και το μέλλον των ιδίων πόρων της ΕΕ και της συνεισφοράς των μελών της. Ειδικά για την ολοκλήρωση της ΟΝΕ προβλέπονται τρία στάδια μέχρι το 2025 όταν και θα υπάρχουν πλέον: υπουργός Οικονομικών, ενιαίος προϋπολογισμός, κοινό χρηματιστήριο, κοινοί δημοσιονομικοί κανόνες, κ.α., και που τότε θα μπορούν να μπουν όσες χώρες μπορούν και το επιθυμούν.

Όπως δήλωσε ο Γιούνγκερ αλλά και οι Ολάντ και Μέρκελ, η «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων» είναι ένα σχέδιο επανεκκίνησης της ΕΕ, όπου κάποιες χώρες θα προχωρούν πιο γρήγορα στην ολοκλήρωση χωρίς, βέβαια, να κλείνουν τον δρόμο σε όσες καθυστερούν αλλά και χωρίς οι τελευταίες να μπορούν να εμποδίσουν τις πρώτες να προχωρήσουν.

Αυτό το σχέδιο για την «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων» υιοθετήθηκε με ελαφρά συγκαλυμμένη φρασεολογία και από τους 27 ηγέτες στη Σύνοδο Κορυφής της Ρώμης και στο κείμενο της «Λευκής Βίβλου». Ωστόσο, το σχέδιο αυτό είναι εντελώς ασαφές γιατί δεν ξεκαθαρίζει ποιες χώρες θα προχωρήσουν μπροστά, δηλαδή ποιές χώρες θα αποτελέσουν τον σκληρό πυρήνα και ποιες όχι. Είναι ενδεικτικό ότι αναφέρεται στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση και όχι στην Ευρωζώνη, δηλαδή είναι προφανές ότι το ποιες χώρες θα είναι στο ευρώ πρόκειται να εξεταστεί εκ νέου. Από την άλλη, με το σχέδιο αυτό καταργείται επί της ουσίας το βέτο, κατ' επέκταση και η ισότητα (έστω και τυπική) μεταξύ των χωρών, και ξεκαθαρίζεται ότι όσοι διαφωνούν πρακτικά θα υποτάσσονται σε αυτούς που προχωρούν μπροστά. Δεν είναι τυχαίο ότι οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης είναι επιφυλακτικές έως αρνητικές (είναι χαρακτηριστικό ότι ο Κουζίνσκι, πρόεδρος του κυβερνώντος κόμματος στην Πολωνία, δήλωσε ότι η νέα ΕΕ θα είναι το νέο «σιδηρούν παραπέτασμα») ενώ οι ηγέτες των χωρών που είναι σε πρόγραμμα έχουν βυθιστεί στην απελπισία.

Είναι δυνατή η «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων»;

Η «Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων» παρουσιάστηκε ως μία προσπάθεια αντιμετώπισης του Brexit, της δυσφορίας των ευρωπαίων πολιτών απέναντι στο συγκεντρωτικό κράτος των Βρυξελλών, των βαθιών διαφοροποιήσεων στο ζήτημα της λεγόμενης «προσφυγικής κρίσης», κ.α., αλλά και ως μια προσπάθεια αναβίωσης της ευρωπαϊκής ιδέας. Στην πραγματικότητα, η «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων» είναι μια έμμεση ομολογία της αποτυχίας οικοδόμησης της ΕΕ, και το ακριβώς αντίστροφο της λεγόμενης «ευρωπαϊκής

ιδέας». Δεν θα υπάρχει πλέον ο μύθος της «ΕΕ της προόδου, της αλληλεγγύης και της ισότητας», αλλά μια ΕΕ με αυστηρή ιεραρχία στο εσωτερικό της, αντίστοιχη των παλιών σχέσεων μητρόπολης-περιφέρειας, χωρίς καν το πρόσχημα της αναδιανομής πόρων και κονδυλίων.

Από την μια, η νέα πολιτική του Τραμπ (αν βέβαια μπορέσει να εφαρμοστεί), η αυξημένη πίεση από την Ρωσία, και κυρίως ο σκληρός οικονομικός ανταγωνισμός από τις BRICS, επιβάλλουν την γρήγορη ολοκλήρωση της ΕΕ τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο. Αυτά αποτυπώνονται και σε αυτό το σχέδιο για την «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων». Το παλιό σχέδιο για σκληρό πυρήνα της ΕΕ που θα αποτελείται από την Γερμανία και τους δορυφόρους της (Αυστρία, Ολλανδία, κ.α.) σήμερα είναι πλέον αστείο ακόμα και να το σκέφτεται κανείς.

Από την άλλη, όμως, αυτή ακριβώς η ολοκλήρωση (έστω και με την μορφή της «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων») αντιμετωπίζει δύο ανυπέρβλητα εμπόδια, εξού και η ασάφεια του σχεδίου:

α) Υποτίθεται ότι το σχέδιο της «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων» είναι ένα σχέδιο των 4 μεγαλύτερων οικονομιών — και δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, μια που ο γερμανικός ιμπεριαλισμός έχει ανάγκη τόσο την στρατιωτική δύναμη του γαλλικού όσο και την οικονομική δύναμη της Ιταλίας και Ισπανίας. Αλλά εδώ ακριβώς βρίσκεται και το πρώτο πρόβλημα: ο γερμανικός ιμπεριαλισμός ούτε μπορεί ούτε φαίνεται διατεθειμένος (το ακριβώς αντίθετο) να καλύψει τα χρέη των τριών χωρών, να προστατέψει τις τράπεζές τους, να διατηρήσει τις αστικές τάξεις τους, κ.ο.κ. Ήδη αυτό το σχέδιο επιβάλλει τον υποβιβασμό, ή ακόμη και τον αφανισμό (ανάλογα με την περίπτωση), των αστικών τάξεων των υπόλοιπων 23 ευρωπαϊκών χωρών.

β) Όσο θα υλοποιείται αυτό το σχέδιο (αν μπορεί να υλοποιηθεί) τόσο και θα μετατρέπεται η υπάρχουσα αντιδημοκρατική αναδίπλωση σε μια στυγνή δικτατορία, τόσο και θα γενικεύονται τα μνημόνια, όλο και περισσότερο, συνεπώς, θα γίνεται μισητή η ΕΕ στα μάτια των ευρωπαίων εργαζομένων, τόσο περισσότερο θα οξύνονται οι αγώνες.

Το σχέδιο της «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων» παρουσιάστηκε ως σχέδιο επανεκκίνησης της ΕΕ αλλά μάλλον θα καταντήσει ένα σχέδιο επιτάχυνσης της αναπόφευκτης διάλυσής της, με την μια χώρα μετά την άλλη να την εγκαταλείπουν.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η πρόταση συντονισμού και διαλόγου της «Δικτύωσης»

Στα τέλη Φλεβάρη ξεκίνησαν συζητήσεις αριστερών οργανώσεων στη βάση πρότασης της Δικτύωσης Ριζοσπαστικής Αριστεράς (αποχώρησε απ' τον ΣΥΡΙΖΑ το 2015), που αφορούσε: α) Τη δημιουργία ενός μόνιμου συντονιστικού. β) Την οργάνωση του διαλόγου πάνω σε θέματα που απασχολούν την Αριστερά και το κίνημα (Ευρώ και ΕΕ, εναλλακτική στο νεοφιλελευθερισμό, «κυβερνητισμός» κ.ά.). γ) Τη σύγκλιση των δυνάμεων που δραστηριοποιούνται ανά θέμα ή χώρο (π.χ. πλειστηριασμοί, αντιρατσισμός/αντιφασισμός, εκπαίδευση).

Είχαν προσκληθεί και συμμετείχαν οι ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΟΚΔΕ, ΕΕΚ, Ξεκίνημα, ΟΝΡΑ (νέοι που το 2015 αποχώρησαν απ' τον ΣΥΡΙΖΑ), ΑΡΚ (αποχώρησε απ' τον ΣΥΡΙΖΑ το 2015 και πιο πρόσφατα απ' τη ΛΑΕ).

Η πρόταση είναι, γενικά, σε μια σωστή κατεύθυνση και –υπό προϋποθέσεις– μπορεί να δώσει θετικά αποτελέσματα για το κίνημα, που αναμφίβολα βρίσκεται σε δύσκολη κατάσταση, λόγω της μαζικής απογοήτευσης απ' τον ΣΥΡΙΖΑ και της κρίση σχεδόν όλων των αριστερών σχηματισμών. Κυρίως θα επέτρεπε να συγκεντρωθούν δυνάμεις σε μια κοινή δράση, βοηθώντας την ανάπτυξη κινητοποιήσεων, ξεπερνώντας τον χτυπητό κατακερματισμό που εκδηλώνεται συχνά.

Ωστόσο, το προχώρημά της είναι αμφίβολο. Πολλές απ' τις παραπάνω δυνάμεις έχουν μια λανθασμένη αντίληψη, βλέποντας τον ταξικό συσχετισμό καταθλιπτικό (περισσότερο εξαιτίας τους δικού τους «τραύματος» απ' τον ΣΥΡΙΖΑ). Η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει μεγάλη ζημιά, βέβαια, αλλά ταυτόχρονα απουσιάζει οποιαδήποτε μνημονιακή σταθεροποίηση της κατάστασης, τροφοδοτώντας την κρίση του συστήματος και τις δυνατότητες ανάκαμψης του κινήματος. Δεύτερο, η πρόταση δύσκολα πάει παραπέρα από μια γενική «ενότητα» – που όσο κι αν είναι απαραίτητη, αφήνει πολλά θέματα και απαντήσεις ανοιχτά στον ρεφορμισμό. Τρίτος βασικός παράγοντας είναι η κρίση ή η στάση των εμπλεκόμενων δυνάμεων.

Η ΛΑΕ έχει τοποθετηθεί θετικά και μέχρι στιγμής χωρίς υπεκφυγές. Αυτό δίνει κάποιες συγκεκριμένες δυνατότητες, π.χ. ν' αρχίσει η λειτουργία του συντονιστικού. Ωστόσο (είναι γνωστό και η ίδια το ξεκαθαρίζει), χωρίς να το θεωρεί προαπαιτούμενο, στοχεύει κυρίως σ' ένα «ευρύτατο πολιτικό μέτωπο», δηλ. κάποιο νέο εκλογικό σχήμα, ρεφορμιστικό ή απλά πλαδαρό και παρδαλό. Όλες οι προερχόμενες απ' τον ΣΥΡΙΖΑ δυνάμεις, παρότι έχουν διαφωνίες με τη ΛΑΕ, είναι ασφαλώς επιρρεπείς σε μια τέτοια λογική. Χαρακτηριστική π.χ. η θέση της ΔΕΑ ότι «το φάσμα που περιγράφουν οι ΛΑΕ, Δικτύωση, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Πλεύση Ελευθερίας αναφέρεται στον ίδιο λίγο-πολύ κόσμο», έχοντας βέβαια υπόψη, όπως αναφέρει, «ακόμα και τις εκλογικές προκλήσεις που έρχονται». Έτσι, όμως, το σχέδιο για έναν πραγματικό συντονισμό στη δράση θα καρκινοβατεί διαρκώς.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα δημιουργεί η στάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ειδικότερα του ΝΑΡ (ΕΕΚ και Ξεκίνημα φαίνεται ακολουθούν κατά πόδας). Προσπαθούν να αποτρέψουν τη δημιουργία του συντονιστικού, είτε ρητά είτε διαχέοντάς το σε αποσπασματικές ενέργειες δεξιά κι αριστερά. Τα «επιχειρήματά» τους είναι εξαιρετικά συγχυσμένα, προσχηματικά ή δείχνουν

μικρομεγαλίστικο ηγεμονισμό. Έτσι π.χ. λένε ότι δεν χρειάζεται συντονιστικό, γιατί δήθεν θα «καπελώνει» τις πραγματικές κινηματικές δυνάμεις – τις οποίες ταυτίζουν πρακτικά με ό,τι ελέγχουν (π.χ. «Πρωτοβάθμια Σωματεία»). Ότι δεν μπορεί να καταληχτεί ένα πρώτο κοινό κείμενο, γιατί η κατάσταση είναι εξαιρετικά σύνθετη και εκρηκτική και η ίδια η ανάπτυξη της ταξικής πάλης θα δείξει τον δρόμο! Ενώ αρνούνται και την πιο στοιχειώδη κοινή συγκρότηση του εγχειρήματος, κάνουν προτάσεις για στήριξη σε ό,τι περιλαμβάνει ο δικός τους σχεδιασμός και διαλαλούν τη δική τους «πρόταση κοινής δράσης», που δήθεν βάζει και βάσεις ανασυγκρότησης του κινήματος. Με λίγα λόγια, ορκίζονται υπέρ της «κοινής δράσης», αρκεί... όλοι οι άλλοι να συμφωνούν σε όλα μαζί τους! Είναι φανερό ότι προσπαθούν να «εξάγουν» την κρίση, τις αποτυχίες και τα αδιέξοδά τους σε βάρος μιας ουσιαστικής προσπάθειας γύρω απ' την πρόταση της Δικτύωσης – και μάλιστα με επαχθείς τακτικισμούς και έναν σταλινίζοντα τρόπο.

Η τοποθέτηση της ΟΚΔΕ

Η οργάνωσή μας έχει τοποθετηθεί καταρχήν θετικά στην πρόταση. Δίνουμε το βάρος στη συγκρότηση ενός συντονιστικού, που θα επικεντρώσει στην ανάπτυξη δράσεων και κινητοποιήσεων, προσανατολισμένων στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, στην πάλη ενάντια στα Μνημόνια και το καθεστώς τους. Αυτή είναι η μόνη στέρεα βάση μιας ενότητας. Όχι η προσπάθεια για ένα φυτώριο της νέας «Παναριστέρας», ενός αποκαθαρμένου ΣΥΡΙΖΑ 2 (*) – ή για να επιπλέουν προσωρινά «μέτωπα» όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το πολιτικό κενό στα αριστερά είναι εμφανές, αλλά δεν αντιμετωπίζεται ουσιαστικά παρά με την ενίσχυση/οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης.

Ένα τέτοιο συντονιστικό αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία, καθώς πρέπει ν' αποκρουστεί η αισχρή, κλιμακούμενη σταλινική πρακτική του ΚΚΕ να «εκκαθαρίσει» το κίνημα από οτιδήποτε δεν ελέγχει. Γι' αυτό, η αναγόρευση του ΚΚΕ σε «ταξική δύναμη» και ένας ακολουθητισμός προς αυτό, πράγματα όπου το ΝΑΡ έχει δώσει έντονα δείγματα, είναι καταστροφικός.

Έτσι, στις συναντήσεις η ΟΚΔΕ έχει συμβάλλει συγκεκριμένα στη διαμόρφωση ενός κοινού κειμένου (δεν έγινε εφικτό μέχρι στιγμής, λόγω άρνησης κυρίως της ΑΝΤΑΡΣΥΑ), ώστε «να πάρει μπρος» αυτό το εγχείρημα. Επίσης, είχαμε καταθέσει την πρόταση για τις διαδηλώσεις ενάντια στην ΕΕ στις 28/3 (απ' αφορμή τα 60χρονα της ΕΟΚ) – η οποία τελικά έγινε δεκτή και προχώρησε, παρά κάποιες παλινωδίες (ιδιαίτερα του ΝΑΡ). Θα συνεχίσουμε σ' αυτό τον δρόμο, χωρίς ν' αφήνουμε ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαρία κοινής, αγωνιστικής δράσης – αλλά και παλεύοντας ενάντια στις ρεφορμιστικές και κεντριστικές απόψεις και πρακτικές.

(*) Όπως ο Χώρος Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς στις αρχές της δεκαετίας του 2000, που πολλοί «αδιόρθωτοι» νοσταλγούν και θέλουν να επαναλάβουν, παρότι αυτή η πορεία κατέληξε στην τραγωδία του ΣΥΡΙΖΑ...

■ Σταύρος Σκεύος

Κάτω τα χέρια από τις καταλήψεις

Να μην περάσει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, σε μια ακόμη προσπάθεια επαναφοράς του κράτους έκτακτης ανάγκης, εκκένωσε στις 13 Μαρτίου την κατάληψη στη Βίλα Ζωγράφου και τη κατάληψη στέγας προσφύγων στην οδό Αλκιβιάδου. Συλλαμβάνοντας αγωνιστές αλλά και 127 πρόσφυγες από την Αλκιβιάδου – μεταξύ των οποίων και δεκάδες παιδιά – σε μια ξεκάθαρη προσπάθεια τρομοκράτησης αγωνιστών, έδειξε για μια ακόμη φορά ότι υπηρετεί απαρέγκλιτα την μνημονιακή χούντα.

Ανεξάρτητα από τις σημαντικές διαφορές μας με την πολιτική του αναρχικού/αυτόνομου χώρου, η κατάληψη της Βίλας Ζωγράφου επιχειρούσε να συμβάλλει (με τις δεδομένες αδυναμίες και αντιφάσεις των αναρχικών πολιτικών) στην αντίσταση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και παρακμή σε πολιτιστικό και σε πρακτικό επίπεδο, ενώ προσπαθούσε να προβάλει τις αξίες της αυτοργάνωσης και αυτοδιαχείρισης. Η κατάληψη στέγας προσφύγων στην οδό Αλκιβιάδου προσέφερε στους πρόσφυγες και στους μετανάστες αυτό που το κράτος επιλέγει συστηματικά να μην προσφέρει: μια δομή φιλοξενίας που ικανοποιεί τις βασικές τους ανάγκες, σεβόμενη και υπερασπιζόμενη παράλληλα την ελευθερία μετακίνησης και συνάθροισής τους. Απέναντι σε αυτά, το αστικό κράτος, σε συμπαιγνία με τον Δήμο και τις ΜΚΟ που ζήτησαν την εκκένωση των καταλήψεων, προχώρησε σε βίαιες προσαγωγές και συλλήψεις.

Τις πρώτες ώρες μετά από αυτές τις επιχειρήσεις υπήρξε αντίδραση από αγωνιστές και αλληλέγγυους στην περιοχή του Ζωγράφου αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις. Συγκέντρωση και πορεία πραγματοποιήθηκε στις 13 Μαρτίου με τη συμμετοχή 1.500 έως 2.000 ατόμων. Η πορεία κατευθύνθηκε προς τη Βίλα Ζωγράφου, όπου έγιναν συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις, ενώ γίνεται προσπάθεια οι κινητοποιήσεις να συνεχιστούν σε καθημερινό επίπεδο.

Αυτή βέβαια η επίθεση της κυβέρνησης δεν είναι αποσπασματική: έρχεται ως συνέχεια αντίστοιχων εκκενώσεων καταλήψεων στη Θεσσαλονίκη και είναι απλά ένα κομμάτι της κοινής στρατηγικής του μνημονιακού μπλοκ νεομνημονιακών – παλιών μνημονιακών που θέλουν την επιβολή ενός κράτους έκτακτης ανάγκης, ικανό να εφαρμόσει τις πιο δολοφονικές και βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές, αλλά και τις πιο απάνθρωπες και ρατσιστικές μεταναστευτικές πολιτικές, με κέντρα κράτησης – φυλάκισης μεταναστών. Άλλωστε, χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις-απειλές του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, Τόσκα, ότι θα εκκενωθούν το επόμενο διάστημα καταλήψεις σε όλη την Αθήνα «όπου αυτό ζητηθεί», προβλέποντας επίσης τα Εξάρχεια τον επόμενο καιρό θα γίνουν μια γειτονιά σαν όλες τις άλλες – ό,τι και αν σημαίνει αυτό βέβαια για το επίπεδο ανόδου της αστυνομικής καταστολής. Φυσικά ο υπουργός δε δίστασε να υπερασπιστεί τα κέντρα κράτησης και τη φυλάκιση των μεταναστών ως «ρεαλισμό».

Απέναντι σε αυτή τη λαίλαπα των επιθέσεων στους αγωνιστές και στις δομές στέγας προσφύγων, η απάντηση της νεολαίας και των εργαζομένων πρέπει να είναι αποστομωτική. Με μαζικές συγκεντρώσεις, συγκρούσεις και την ανακατάληψη των χώρων που εκκενώθηκαν, με υπερασπίση των δομών αυτοδιαχείρισης, να δημιουργήσουμε τις συνθήκες για ένα μαζικό κίνημα υπεράσπισης των πολιτικών και κοινωνικών ελευθεριών.

Άμεση αθώωση των συντρόφων της ΟΚΔΕ Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές, που διώκονται στα Χανιά

Την 27η Απρίλη 2014 και κατά την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. στα Χανιά, δύο αστυνομικοί της ασφάλειας επιτέθηκαν αναίτια σε μέλη της οργάνωσης. Οι αστυνομικοί επιτέθηκαν σχεδιασμένα στους συντρόφους χωρίς να επιδείξουν αστυνομική ταυτότητα και χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητα τους. Μάλιστα η αναίτια και βίαιη επίθεση αυτή στην οδό Τζανακάκη (λίγα μέτρα κάτω από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής) προκάλεσε και την έντονη διαμαρτυρία αρκετών περαστικών που σοκαρίστηκαν από το περιστατικό.

Παρότι ο σύντροφος αιμορραγούσε ύστερα από χτυπήματα από τους αστυνομικούς στο κεφάλι κρατήθηκε για ώρες στο αστυνομικό τμήμα κατηγορώντας τον για απρόκλητη επίθεση, για ξυλοδαρμό, ακόμα και για κλοπή πορτοφολιού ζητώντας να ομολογήσει τις κατηγορίες και να καταδώσει κάποιο «συνεργό»!!! Πρόκειται για τη γνωστή τακτική της αστυνομίας που για να

«τυλίξει» τους αγωνιστές σε μια κόλλα χαρτί διαστρεβλώνει τα πραγματικά γεγονότα, αποκρύπτει την αλήθεια και δημιουργεί γεγονότα που ξεπερνούν και την επιστημονική φαντασία!!! Ύστερα από την παρέμβαση και την πίεση τοπικών πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων η αστυνομία αναγκάστηκε να οδηγήσει τον σύντροφο σε εξέταση από ιατροδικαστή και σε εισαγωγή του για εξετάσεις σε νοσοκομείο, όμως από την πίσω πόρτα για να μην γίνει αντιληπτός από κανένα. Ταυτόχρονα, όπως φαίνεται από το κλητήριο θέσπισμα ο ιατροδικαστής ανακάλυψε μώλωπες, αμυχές, εκχυμώσεις...στα όργανα της αστυνομίας για να κάνει το παραμύθι αληθοφανές μια που πραγματικά δεν τα είχε αγγίξει κανείς.

Τρία χρόνια μετά η Αστυνομία Χανίων με την συνενοχή της κυβέρνησης ξεθάβει και επαναφέρει το περιστατικό με ακόμα περισσότερα ψέματα, οδηγώντας δύο συντρόφους μας στα δικαστήρια και κατηγορεί:

- τον σύντροφο που συνελήφθη για αντί-

σταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης στους δύο αστυνομικούς

- έναν δεύτερο σύντροφο που δεν ήταν καν στην Κρήτη για κλοπή πορτοφολιού που περιείχε και 1200 Ευρώ

- και τους δυο μαζί για φθορά ξένης ιδιοκτησίας στο υποκατάστημα του Ο.Τ.Ε. !

Οι διώξεις αυτές είναι καθαρά πολιτικές και η κατασκευή αυτών των περιστατικών έχει σαν σκοπό να τρομοκρατήσει όσους θέλουν να αγωνιστούν για το τσάκισμα των μνημονίων, την διάλυση της αντιδραστικής και ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και την εγκαθίδρυση μιας Σοσιαλιστικής Κοινωμίας μιας Επαναστατικής Κυβέρνησης Των Εργαζομένων που θα εξαφανίσει την καταπίεση και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Οι κρατικοί μηχανισμοί θέλουν να τρομοκρατήσουν όσους αγωνίζονται, ενώ ταυτόχρονα οι μνημονιακές κυβερνήσεις διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις, την κοινωνική ασφάλιση, την υγεία και την παιδεία, εξαθλιώνουν τους εργαζόμενους, νέους και συνταξιούχους, δημιουργούν έναν τεράστιο στρατό ανέργων και ετοιμάζουν τα νέα βάρβαρα μέτρα απίστευτης σκληρότητας για να κλείσουν τη λεγόμενη β' αξιολόγηση. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

του Σαμαρά Βενιζέλου που χτίστηκε με επιθέσεις της αστυνομίας και δικαστικές διώξεις απέναντι σε αγωνιστές του κινήματος το επαναφέρει η νεομνημονιακή Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ.. Η παραπομπή των αγωνιστών του εργατικού κινήματος σε δίκη είναι μία ακόμη ενέργεια τρομοκρατικής όλων των αγωνιστών, ενώ ταυτόχρονα δεν δίστασαν να ελευθερώσουν όλους τους εγκληματίες δολοφόνους της Χρυσής Αυγής και να τους αφήσουν να αλωνίζουν ακόμα και μέσα στα σχολεία. Οι εργαζόμενοι και νέοι, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να δεχτούμε τις νέες συνθήκες που θέλουν να επιβάλλουν. Δεν πρέπει να αφήσουμε να καταδικαστεί κανένας αγωνιστής με χαλκευμένες κατηγορίες της αστυνομίας. Πρέπει να βάλουμε τέλος στα σχέδια κυβέρνησης-δανειστών για τα νέα μέτρα που ετοιμάζουν και την τρομοκρατία που επιβάλλουν.

- Όλοι τη Παρασκευή 31 Μάρτη ώρα 9.00 στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Χανίων στα Δικαστήρια για να απαιτήσουμε την αθώωση των αγωνιστών

- Κάτω τα χέρια από όλους τους αγωνιστές του κινήματος, να σταματήσουν οι διώξεις

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ**

Η έκτακτη ανάγκη μετατρέπει την εξαίρεση σε κανόνα

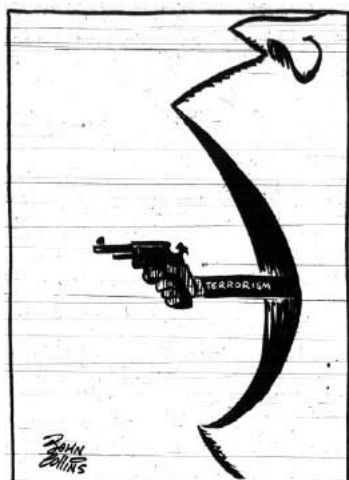
Τα τελευταία περίπου 15 χρόνια, το αστικό κράτος και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί ασκούν μία πολιτική εξαίρεσης στους πολιτικούς κρατούμενους, με αποκορύφωμα τα τελευταία χρόνια, αφότου ξεκίνησε η εφαρμογή των μνημονίων, που έφερε μαζί και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Από τη φυλάκιση των μελών της 17Ν το 2002, αλλά και του ΕΛΑ αργότερα, ξεκίνησε το όργιο αυθαιρεσίας των κρατικών μηχανισμών απέναντι, κυρίως, σ' όσους δελύγισαν. Για τον κρατικό μηχανισμό η απομόνωση, πλέον, θεωρείται το αναμενόμενο επακόλουθο της σύλληψης για «τρομοκρατία», όπως και τα ειδικά δικαστήρια, τα οποία έχουν ειλημμένη την τελική απόφαση των ισόβιων καθείρξεων, πριν καν ξεκινήσει η δίκη, για κάθε οργάνωση που ακολουθεί τον δρόμο της ένοπλης προπαγάνδας. Αντίθετα, οι ανέσεις για κάθε πρώην πολιτικό στέλεχος της άρχουσας τάξης, για κάθε εφοπλιστή ή για κάθε μεγαλοναρκέμπορο, για κάθε δολοφόνο ειδικό φρουρό ή χρυσαυγίτη, είναι δεδομένες στις ελάχιστες περιπτώσεις που θα φυλακιστούν.

Εδώ και 15 χρόνια ο αγωνιστής πολιτικός κρατούμενος Δημήτρης Κουφοντίνας βρίσκεται φυλακισμένος στην απομόνωση της ειδικής πτέρυγας των φυλακών Κορυδαλλού. Τα 7 χρόνια από αυτά δικαιούται άδειες, όπως όλοι οι κρατούμενοι, βάσει της σωματικής νομοθεσίας. Πρόσφατα, το συμβούλιο αδειών της φυλακής Κορυδαλλού, που αποφασίζει για το εάν θα του χορηγηθεί άδεια, ενώ πλειοψήφησε η πρόταση για αδειοδότησή του, έπειτα από άσκηση βέτο, το αίτημα παραπέμφθηκε να κριθεί από τα αστικά δικαστήρια. Επιπλέον, με λοκ-αουτ και συνδρομή από διμοιρίες των ΜΑΤ απαγορεύθηκε εκδήλωση στη Νομική, όπου θα παρέμβαινε τηλεφωνικά. Στην ουσία, ζητάνε από τους αγωνιστές πολιτικούς κρατούμενους να αποκηρύξουν την δράση τους και να υπογράψουν σύγχρονες δηλώσεις μετάνοιας, ώστε να τους χορηγηθεί η άδεια που δικαιούνται.

Για να εφαρμοστούν τα νέα μνημόνια, που έχει υπογράψει η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, θα χρειαστεί τη συνδρομή των κατασταλτικών μηχανισμών. Έτσι κι αλλιώς είναι σαφές, από τα προηγούμενα χρόνια, ότι η εφαρμογή των μνημονίων πάει πακέτο με το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επαναφέρει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, που αρχικά δεν το χρησιμοποίησε ως κύριο μέσο

άσκησης πολιτικής, όπως όλες οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις, εκμεταλλευόμενη την κοινωνική ανοχή που είχε, αλλά χωρίς να το αποπλίζει ποτέ, γνωρίζοντας τη χρησιμότητά του. Πλέον, έφτασε η ώρα να το ξαναβγάλει στο προσκήνιο. Είναι αυτό που απαγάγει τα δχρονα παιδιά των πολιτικών του αντιπάλων, όπως στην περίπτωση των αγωνιστών πολιτικών κρατούμενων Ν. Μαζιώτη και Π. Ρούπα. Αλλά και πιο πρόσφατα με την συντονισμένη κατασταλτική επιχείρηση εκκένωσης της κατάληψης Βίλας Ζωγράφου και της κατάληψης στέγης μεταναστών/προσφύγων στην οδό Αλκιβιάδου στο κέντρο στις 13/3. Την ίδια μέρα, ο υπουργός «Προστασίας του Πολίτη» Τόσκας δήλωσε με θράσος ότι οι επεμβάσεις και εκκενώσεις είναι «απόλυτα δικαιολογημένες» και «η δουλειά της αστυνομίας δεν σταματάει ποτέ».

Αυτήν την περίοδο η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προετοιμάζεται να επιτεθεί σε εργαζόμενους, άνεργους, φτωχούς, μετανάστες, πρόσφυγες και νέους με το νέο πακέτο μέτρων που θα φέρει προς ψήφιση. Γι' αυτό προνοεί και εξαπολύει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ενάντια σε όσους αγωνίζονται, αλλά και στα πιο αδύναμα κομμάτια των εργαζομένων. Το κίνημα αλληλεγγύης και οι πολιτικοί κρατούμενοι με τον αγώνα τους μέσα από τις φυλακές σταμάτησαν την εφαρμογή των ειδικών φυλακών τύπου Γ'. Μόνο με τον ίδιο τρόπο θα επιτύχουμε την άμεση, χωρίς όρους και προϋποθέσεις χορήγηση αδειών σε όλους τους κρατούμενους. Βρισκόμαστε στην περίοδο στην οποία η έκτακτη ανάγκη μετατρέπει την εξαίρεση σε κανόνα. Γι' αυτό, θα πρέπει να υπερασπιστούμε πιο μαχητικά από ποτέ τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες που με αγώνα και αίμα έχουν κατακτηθεί, σπάζοντας το καθεστώς εξαίρεσης για τους πολιτικούς κρατούμενους.

Να αθωωθεί ο αγωνιστής της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων Ν. Αργυρίου

Την Τρίτη 21 Μαρτίου εκδικάζεται στο εφετείο Αθηνών η υπόθεση του αγωνιστή της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων Νίκου Αργυρίου. Πρωτόδικα στις 30/3/2016, μετά από μια δίκη-παρωδία ο Νίκος Αργυρίου καταδικάστηκε από το Β' Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών σε δύο χρόνια φυλάκιση (με τριετή αναστολή), για συκοφαντική δυσφήμιση. Η υπόθεση αφορούσε δημοσιοποίηση παραβιάσεων από αξιωματικούς στο Κέντρο Εκπαίδευσης Νεοσυλλέκτων (ΚΕΝ) Γρεβενών το 2009. Η μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση ασκήθηκε στην Εισαγγελία Γρεβενών από τον τότε αντισυνταγματάρχη, Δημήτρη Βούτση, ο οποίος ήταν διοικητής στο ΚΕΝ. (Δες περισσότερα εδώ) Η καταδίκη και οι διώξεις απέναντι στον Ν. Αργυρίου είναι μια προκλητική εξέλιξη, η οποία προσπαθεί να απενοχοποιήσει κάθε εξοντωτική και αντιδημοκρατική δράση, ενάντια στους φαντάρους, και παράλληλα επιχειρεί να τρομοκρατήσει οποιονδήποτε επιχειρήσει να κάνει κριτική για την κατάσταση στον ελληνικό στρατό. Αυτό σε μια περίοδο που μαζί με το 3ο μνημόνιο κάνει τη δυναμική επανεμφάνιση του το μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και σε όλη την Ευρώπη, με πρόσχημα την «τρομοκρατία», επιχειρείται μια μεγάλη αντιδημοκρατική αναδίπλωση με «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» και τον στρατό στους δρόμους. Σε μια περίοδο που η φιλοϊμπεριαλιστική, φιλοπολεμική πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει φέρει το ΝΑΤΟ στο Αιγαίο και ακόμα πιο κοντά την πιο ενεργή εμπλοκή της Ελλάδας (και Ελλήνων φαντάρων) στα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ και ΕΕ. Η Ο.Κ.Δ.Ε. στέκεται αλληλεγγύα στον αγωνιστή Νίκου Αργυρίου, στην Επιτροπή Αλληλεγγύης στρατευμένων και το Δίκτυο Ελεύθερων φαντάρων Σπάρτακος. Απαιτούμε την απαλλαγή του από τις κατηγορίες και την αθώωση του.

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**

BRAZILIA-ARGENTINΗ

Μαζικοί αγώνες των εργαζομένων,
κρίσιμες εξελίξεις

Στις δύο χώρες-κλειδιά της Λατινικής Αμερικής, Βραζιλία και Αργεντινή, τα τεράστια οικονομικά και πολιτικά αδιέξοδα των αντίστοιχων αστικών τάξεων έχουν οδηγήσει σε βάρβαρες επιθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, παράλληλα με όξυνση της καταστολής και εξελίξεις αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης.

Στη **Βραζιλία**, μετά το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα του Απριλίου του 2016 που οδήγησε στην κατάρρευση της κυβέρνησης του σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος Εργαζομένων (PT) και την αποπομπή της προέδρου Ντίλμα Ρούσεφ, η ακραία αντιδραστική κυβέρνηση του Μισέλ Τέμερ εξαπέλυσε διαδοχικά κύματα νεοφιλελεύθερων επιθέσεων, με αποκορύφωμα πρόσφατα νομοσχέδια για το ασφαλιστικό και τις εργασιακές σχέσεις. Το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης αυξάνεται στα 65 χρόνια για όλους και προωθείται η περαιτέρω ελαστικοποίηση της αγοράς εργασίας. Παράλληλα, στην περιφέρεια του Ρίο Ντε Τζανέιρο αλλά και σε άλλες περιοχές της χώρας οι δημόσιοι υπάλληλοι έμειναν απλήρωτοι για αρκετούς μήνες. Πολλοί κλάδοι δημοσίων υπαλλήλων κατέβηκαν σε μαζικές απεργίες από την αρχή του 2017, οι οποίες συχνά συνοδεύτηκαν από συγκρούσεις με την αστυνομία. Οι κινητοποιήσεις κορυφώθηκαν με γενική απεργία στις 15 Μάρτη, με πολύ μεγάλη συμμετοχή και εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη τη χώρα. Σε πολλές πόλεις έγιναν αποκλεισμοί δρόμων, ενώ στην πρωτεύουσα Μπραζίλια οργανώθηκε κατάληψη του υπουργείου Οικονομικών.

Πρωταγωνιστικό ρόλο στις κινητοποιήσεις έχουν οι εκπαιδευτικοί, όπου η ομοσπονδία CNTE καλύπτει τους εργαζόμενους σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Η κατάσταση στον χώρο της παιδείας είναι εκρηκτική από την αρχή της φετινής σχολικής χρονιάς, καθώς οι απεργίες των εκπαιδευτικών συχνά συνοδεύονται από μαθητικές καταλήψεις, που αντιμετωπίζονται με σκληρή καταστολή και εισβολές της αστυνομίας στα σχολεία. Το αντισσφαλιστικό νομοσχέδιο ξεχείλισε το ποτήρι, καθώς, πέρα από τη γενική αύξηση των ορίων ηλικίας, καταργούνται όλες οι ευνοϊκές ρυθμίσεις που ίσχυαν για τους εκπαιδευτικούς λόγω της φύσης του επαγγέλματός τους. Η CNTE κήρυξε απεργία διαρκείας από τα μέσα Μάρτη, η οποία συνεχίζεται μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές. Επίκεντρο της απεργίας είναι η περιοχή του Σάο Πάολο, όπου το ιδιαίτερα μαχητικό τοπικό συνδικάτο εκπαιδευτικών οργάνωσε στις 27 Μάρτη μαζική διαδήλωση, στην οποία συμμετείχαν πολλές χιλιάδες απεργοί εκπαιδευτικοί.

Οι αγώνες που έχουν ξεσπάσει οξύνουν την ήδη πολύ μεγάλη κρίση του βραζιλιάνικου καπιταλισμού και η αστική τάξη αντιδρά προωθώντας όλο και πιο αντιδημοκρατικά σενάρια. Στα μέσα Φλεβάρη, η απεργία των αστυνομικών στην επαρχία Εσπρίτο Σάντο και η κατάσταση «αναρχίας» που ακολούθησε, έδωσε την αφορμή για επέμβαση στρατιωτικών μονάδων, για την «αποκατάσταση της τάξης». Στρατός αναπτύχθηκε και στο Ρίο Ντε Τζανέιρο. Για πρώτη φορά μετά την περίοδο της στρατιωτικής δικτατορίας επιβλήθηκε καθεστώς λογοκρισίας, καθώς απαγορεύτηκε στις δύο μεγαλύτερες εφημερίδες της χώρας

να αποκαλύψουν στοιχεία σχετικά με υπόθεση στην οποία εμπλέκεται η σύζυγος του Τέμερ. Τον περασμένο Δεκέμβρη, δημοσιεύτηκε άρθρο ενός πρώην στρατηγού, σύμφωνα με τον οποίο «οι Ένοπλες Δυνάμεις μπορεί να αναγκαστούν να επέμβουν για την υπεράσπιση του κράτους και των θεσμών», εφόσον «η οικονομική και πολιτική κρίση της χώρας φτάσουν σε σημείο όπου η Βραζιλία δεν θα είναι πλέον δυνατό να κυβερνηθεί!». Το σκηνικό συμπληρώνεται από την ενίσχυση του φασιστικού κόμματος PSC και τη δράση φασιστικών συμμοριών, που μεταξύ άλλων επιτέθηκαν και σε γραφεία του PT.

Αλλά και στην **Αργεντινή** οι εργαζόμενοι περνούν σιγά-σιγά στην αντεπίθεση, μετά από έναν χρόνο σκληρών επιθέσεων που εξαπέλυσε από τις πρώτες μέρες της εκλογής του ο νεοφιλελεύθερος πρόεδρος Μάκρι. Από τα μέσα Γενάρη το τυπογραφείο AGR στο Μπουένος Άιρες έχει καταληφθεί από τους εργαζόμενους, που αντιδρούν στις μαζικές απολύσεις που αποφάσισε η εργοδοσία. Το τυπογραφείο ανήκει στον όμιλο που εκδίδει τη δεξιά αντιδραστική εφημερίδα Clarín, που είναι η μεγαλύτερη σε κυκλοφορία σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική. Αφού η προσπάθεια να σπάσει η απεργία με αστυνομική καταστολή απέτυχε, τα αφεντικά μετέφεραν την εκτύπωση του κυριακάτικου φύλλου της εφημερίδας στη γειτονική Χιλή. Οι απεργοί της AGR-Clarín έστειλαν έκκληση για αλληλεγγύη στα χιλιανά συνδικάτα του χώρου του τύπου αλλά και στο συνδικάτο των οδηγών φορτηγών, ώστε να μην τυπώνονται ούτε να μεταφέρονται τα απεργοσπαστικά έντυπα. Παράλληλα, υπάρχει διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης για κινητοποιήσεις σε πρεσβείες και προξενεία της Αργεντινής, ενώ συνδικάτα και αγωνιστές από πολλές χώρες εκφράζουν με διάφορους τρόπους τη συμπαρατάση τους σε αυτόν τον εξαιρετικά σημαντικό εργατικό αγώνα.

Ένα άλλο κρίσιμο αγωνιστικό μέτωπο για τους αργεντινούς εργαζόμενους είναι οι επαναλαμβανόμενες απεργίες που κηρύσσονται από τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών και συνοδεύονται από εξαιρετικά μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις. Οι εκπαιδευτικοί αντιδρούν στις πολύ χαμηλές αυξήσεις στους μισθούς τους που έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση για το 2017, οι οποίες, σε σύγκριση με τον πολύ υψηλό πληθωρισμό που εξανεμίζει την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων, αποτελούν πραγματικά κοροϊδία. Η κυβέρνηση, όπως άλλωστε έχει γίνει και στη χώρα μας και αλλού σε αντίστοιχες περιπτώσεις, ποντάρει στην απομόνωση και την οικονομική εξάντληση των απεργών. Η απεργία μπορεί να έχει νικηφόρα έκβαση μόνο αν κλιμακωθεί και εξαπλωθεί, πυροδοτώντας ένα ευρύτερο κίνημα, και απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό είναι να αφαιρεθεί η πολιτική διεύθυνση του αγώνα από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να περάσει στα χέρια των δομών αυτοοργάνωσης των ίδιων των εκπαιδευτικών. Στην πρωτοπορία αυτής της προσπάθειας βρίσκονται οι συνδικαλιστές των επαναστατικών τροτσκιστικών οργανώσεων, που στην Αργεντινή είναι ιδιαίτερα μαζικές και παίζουν καθοριστικό ρόλο στο εργατικό κίνημα.

Η πίεση από αυτούς τους δύο μεγάλους αγώνες και η οργή των εργαζομένων λόγω των βάρβαρων κυβερνητικών μέτρων ανάγκασε τη γραφειοκρατία να κηρύξει γενική απεργία για τις 6 Απρίλη. Ενόψει της απεργίας, αναδείχθηκε η μεγάλη αξία της κατάληψης του τυπογραφείου AGR ως κέντρου αγώνα, καθώς εκεί πραγματοποιήθηκε μαζική σύσκεψη μαχητικών συνδικάτων και αγωνιστών, με στόχο την καλύτερη δυνατή προετοιμασία της. Μεταξύ άλλων, αποφασίστηκε για τις 6/4 να οργανωθούν αποκλεισμοί δρόμων, ενώ το απόγευμα της ίδιας μέρας να γίνουν σε όλη τη χώρα διαδηλώσεις με κατσαρόλες - «παρadosiakός» τρόπος κινητοποίησης των αργεντινικών μαζών από την εποχή της μεγάλης εξέγερσης του 2001-2002.

■ Πάννης Χαλάς

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Σε απεργία προχώρησαν 17.000 εργαζόμενοι της εταιρίας τηλεπικοινωνιών AT&T, στην Καλιφόρνια και στη Νεβάδα, στις 22 Μάρτη. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι ζητήθηκε από τους τεχνικούς να εκτελέσουν καθήκοντα εκτός του τομέα τους, ενώ εδώ και έναν χρόνο δουλεύουν υπερωρίες, με την εταιρία να μην προσλαμβάνει το προσωπικό που απαιτείται, παρότι κατά τους τελευταίους 12 μήνες βγάζει 1 δις κέρδος τον μήνα. Η εταιρία προχώρησε μονομερώς σε αυτή την αλλαγή, παρ' όλο που εδώ και έναν μήνα βρίσκονται σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις, και σχετικά με το συγκεκριμένο ζήτημα, στο πλαίσιο της υπογραφής της νέας σύμβασης. Το συνδικάτο κάλεσε σε απεργία και οι εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά, πραγματοποιώντας πικετοφορίες. Η εταιρία υπαναχώρησε το βράδυ της ίδιας μέρας, με το συνδικάτο να καλεί τους εργαζόμενους σε «εργήγορση, ενότητα και οργή» για τη συνέχεια των διαπραγματεύσεων.

Στο μεταξύ, μετά από 7 χρόνια αγώνων, δικαιώθηκαν 600 επιστάτες στην πόλη Σεντ Πολ της Μινεσότα, το σωματείο των οποίων αναγνωρίστηκε και θα ξεκινήσει συλλογικές διαπραγματεύσεις για την υπογραφή σύμβασης. Οι επιστάτες δουλεύουν σε κολοσσούς του λιανεμπορίου, ωστόσο προσλαμβάνονται μέσω εργολαβιών με μισθό χαμηλότερο από τον κατώτατο, χωρίς ασφάλεια υγείας και επιδόματα. Ο αγώνας ξεκίνησε το 2010, όταν δημιουργήθηκε μια επιτροπή με τη βοήθεια του Εργατικού Κέντρου Μεταναστών, και έκτοτε έχουν πραγματοποιηθεί παραστάσεις διαμαρτυρίας, πορεία διαμαρτυρίας, 12ήμερη απεργία πείνας και πολλές μονοήμερες απεργίες, με σταδιακά αυξανόμενη συμμετοχή.

Η μεγαλύτερη δυσκολία που είχαν να αντιμετωπίσουν στην προσπάθειά τους να οργανωθούν και να αγωνιστούν ήταν η απομόνωση και τα διαφορετικά ωράρια των συναδέλφων τους, τα οποία ξεπεράστηκαν με επιμονή και ευρηματικούς τρόπους, πετυχαίνοντας την πρώτη μεγάλη νίκη το 2014, όταν ανάγκασαν τα κατσατήματα λιανεμπορίου να συνεργάζονται μόνο με εργολαβικές εταιρίες που συμμορφώνονται με το εργατικό δίκαιο. Έκτοτε επικεντρώθηκαν στο χτίσιμο του σωματείου και στην καλύτερη και διεύρυνση των δικαιωμάτων τους. Όπως δηλώνει η Μαρκέλα Φλόρες, μία από τους οκτώ εργαζόμενους που πήραν μέρος στην πρώτη μονοήμερη απεργία, «την πρώτη μέρα απεργίας φοβόμουν πολύ, αλλά έπρεπε να αγωνιστώ για μια καλύτερη ζωή για εμένα και την οικογένειά μου, ήταν μια μεγάλη μάχη, αλλά τώρα νιώθω ενθουσιασμένη. Όλη η σκληρή δουλειά έχει αποδώσει καρπούς».

ΧΙΛΗ

Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν σε όλη τη Χιλή ενάντια στο, κληρονομημένο από τον δικτάτορα Πινοσέτ, ιδιωτικό σύστημα συνταξιοδότησης, το ονομαζόμενο AFP. Στη διαδήλωση καλούσαν συνδικάτα και πολιτικές οργανώσεις και ήταν η μεγαλύτερη που έχει γίνει ποτέ για το συγκεκριμένο ζήτημα. Οι εργαζόμενοι υποχρεούνται να καταβάλλουν μερίδιο του μισθού για τη σύνταξή τους, με τους ιδιώτες να διαχειρίζονται (λεηλατούν) τα ποσά αυτά. Έτσι, η σύνταξη έχει πέσει κάτω από τον κατώτατο μισθό και πρόσφατα αναπροσαρμόστηκε προς τα κάτω λόγω της αύξησης του προσδόκιμου ζωής.

Στις 15/3 η οργάνωση CAM των ιθαγενών Μαπούτσε πυρπόλησε 28 φορτηγά και μια αποθήκη διαφόρων εταιριών που δραστηριοποιούνται στην πόλη Τεμούκο. Η φυλή των Μαπούτσε έχει χρόνια παράδοση στην αντίσταση, από την εποχή της ισπανικής κατάκτησης, και πλέον αγωνίζεται για την επιβίωσή της, ενάντια στις πολυεθνικές που διώχνουν τους ιθαγενείς από τη γη τους. Στην ανακοίνωσή τους αναφέρουν: «Με αυτή την αναβαθμισμένη ενέργεια θέλουμε να δείξουμε στους καταπιεσμένους ότι υπάρχει η θέληση και η ικανότητα από τους Μαπούτσε να αντιμετωπιστούν αποφασιστικά οι διάφορες εκδοχές του καπιταλιστικού συστήματος».

Η Τουρκία ενόψει δημοψηφίσματος Αυταρχισμός και επιθετικότητα

Η Τουρκία έχει πια μπει στην τελική ευθεία για το δημοψήφισμα της 16ης Απριλίου, που θα κρίνει αν το πολίτευμα θα παραμείνει κοινοβουλευτική δημοκρατία ή θα επιτρέψει στον πρόεδρο Ερντογάν να συγκεντρώσει στα χέρια του υπερεξουσίες και να γίνει ένας νέος απόλυτος μονάρχης. Στην προσπάθεια του να διασφαλίσει το επιθυμητό αποτέλεσμα και εκμεταλλευόμενος την απόπειρα πραξικοπήματος εναντίον του τον περασμένο Ιούλη, ο Ερντογάν έχει εξαπολύσει μια άνευ προηγουμένου επίθεση εκφοβισμού, φήμωσης και εξόντωσης όχι μόνο των Κούρδων και των «αριστερών», αλλά και κάθε αντιπολιτευόμενης φωνής. Έχει επιπλέον συσπειρώσει γύρω του τα πιο ακροδεξιά εθνικιστικά στοιχεία, ενώ ακολουθεί μια εξαιρετικά επιθετική και επικίνδυνη πολιτική στις εξωτερικές σχέσεις της χώρας του, τόσο με τις γειτονικές της χώρες όσο και με την ΕΕ. Όσον αφορά τις σχέσεις με τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, μεταβάλλονται ανάλογα με τις εξελίξεις στην περιοχή και τις πολιτικές επιλογές του Ερντογάν.

Εκκαθαρίσεις, Καταστολή και Σοβινισμός

Στο στόχαστρο της πολιτικής μαζικών εκκαθαρίσεων που ακολουθεί ο Ερντογάν στο εσωτερικό της Τουρκίας έχουν μπει εδώ και καιρό οι Κούρδοι. Στις περιοχές τους πραγματοποιείται πλέον μια καθαρή γενοκτονία, με ολόκληρες πόλεις να βομβαρδίζονται και να κατεδαφίζονται κυριολεκτικά στη Νοτιοανατολική Τουρκία και

χιλιάδες Κούρδους να δολοφονούνται. Η φυσική εξόντωση φαίνεται να έχει επιλεγεί από τον τούρκο πρόεδρο ως η απάντηση στις αποσχιστικές τάσεις του κουρδικού πληθυσμού της χώρας. Παράλληλα, εντείνεται η προσπάθεια πολιτικής εξόντωσης των κουρδικών και φιλοκουρδικών πολιτικών δυνάμεων, με τη συστηματική εξόντωση της ηγεσίας και των περιφερειακών στελεχών του φιλοκουρδικού HDP, τρίτης πολιτικής δύναμης στη Βουλή (όσα στελέχη δεν έχουν χάσει τη βουλευτική τους ιδιότητα και δεν έχουν φυλακιστεί για προδοσία ή υπόθαλψη τρομοκρατίας, είναι υπόδοκοι).

Ωστόσο, το πογκρόμ εκκαθαρίσεων, τρομοκράτησης και φήμωσης οποιασδήποτε αντίδρασης στους χειρισμούς και την πολιτική του Ερντογάν έχει ξεπεράσει κάθε όριο, ειδικά μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα εναντίον του: Χιλιάδες άνθρωποι έχουν απολυθεί από το δημόσιο, το στρατό, την αστυνομία και το δικαστικό σώμα στην προσπάθεια να ελεγχθεί ο κρατικός μηχανισμός: πανεπιστημιακοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς, άνθρωποι των γραμμάτων και της τέχνης φυλακίζονται καθημερινά. Τα ΜΜΕ και το διαδίκτυο ελέγχονται πλήρως: απλοί πολίτες εξοντώνονται με συνοπτικές διαδικασίες: ο τρόμος και ο διχασμός κυριαρχεί σε όλη τη χώρα.

Παρ' όλα αυτά, το «Ναι» στο δημοψήφισμα δεν έχει εξασφαλιστεί. Αντίθετα, ακόμα και σημαντικό μέρος της βάσης του κυβερνώντος κόμματος ΑΚΡ (γύρω στο 15%) φαίνεται να επιλέγει το «Όχι»,

γεγονός που έχει οδηγήσει τον Ερντογάν σε ακόμα πιο ολοκληρωτικές συμπεριφορές (δείγμα πολιτικής αδυναμίας) και στην προσπάθεια προσεταιρισμού ακραίων και φασιστικών δυνάμεων, όπως των Γκρίζων Λύκων.

Προκλητική Εξωτερική Πολιτική

Ο Ερντογάν έχει υιοθετήσει και μια προκλητική συμπεριφορά απέναντι στην Ελλάδα και την ΕΕ, με αφορμές όπως η μη έκδοση αξιωματικών που έχουν ζητήσει πολιτικό άσυλο σε ευρωπαϊκές χώρες, η απαγόρευση τουρκικών προπαγανδιστικών εκδηλώσεων, κ.λπ. Έτσι, αυτός που έχει επιβάλλει στη χώρα του ένα καθεστώς τρόμου, καλεί την Ευρώπη «να σεβαστεί τη δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ελευθερία», απειλεί ότι «κανείς Ευρωπαίος, ή Δυτικός, δεν θα μπορεί να περπατάει στους δρόμους με ηρεμία και ασφάλεια», μιλάει για γκρίζες ζώνες και στέλνει τα στρατιωτικά αεροσκάφη του να κάνουν βόλτες στο Αιγαίο! Επιδιώκει να εμφανιστεί σαν ο ισχυρός υπερασπιστής του σουνιτικού Ισλάμ, που δεν διστάζει να τα βάλει με τις υπερδυνάμεις, πιστεύοντας ότι μπορεί να εκβιάσει την ΕΕ με το προσφυγικό ζήτημα και το ρόλο που μπορεί να παίξει η Τουρκία στην ευρύτερη, ταραγμένη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Άλλωστε, ποτέ δεν σταμάτησε να προσπαθεί να επιβάλει την ηγεμονία της χώρας του στην περιοχή, να καθορίζει την κατάσταση και να ελέγχει ολόκληρες περιοχές στη Συρία και το Ιράκ.

Επίσης, παρά την πρόσφατη συμφιλί-

ωση με τη Ρωσία και την αποκατάσταση των πολιτικών και των οικονομικών τους σχέσεων (άρση της απαγόρευσης εισαγωγής τουρκικών αγροτικών προϊόντων στη Ρωσία, επανέναρξη των τουρκικών κατασκευαστικών επενδύσεων στη Ρωσία, συννομιλίες για αγωγούς φυσικού αερίου και πυρηνικά εργοστάσια ηλεκτρικής ενέργειας, αγορά ρωσικών πυραυλικών συστημάτων, κ.λπ.), οι εκατέρωθεν προστριβές δεν λείπουν, αποδεικνύοντας την προσωρινότητα και τον εύαλτο χαρακτήρα της συμμαχίας. Ίσως ο Ερντογάν κρατάει στάση αναμονής μέχρι να ξεδιπλωθεί η νέα αμερικανική πολιτική του Τραμπ στην περιοχή και να ξεταστεί η επαναπροσέγγιση με τις ΗΠΑ.

Οι επιλογές του καθεστώτος Ερντογάν μέχρι σήμερα έχουν βάλει τη γείτονα χώρα σε μεγάλες περιπέτειες και έχουν μεγάλο κόστος τόσο για την τουρκική αστική τάξη όσο και, κυρίως, για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τον κουρδικό πληθυσμό. Η συνέχιση και παγίωση αυτής της ολοκληρωτικής και επιθετικής πολιτικής και του ίδιου του Ερντογάν μόνο νέα δεινά μπορούν να φέρουν στον τουρκικό αλλά και στους γειτονικούς λαούς. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 16ης Απριλίου, χωρίς να είναι ο μοναδικός παράγοντας, θα παίξει σημαντικό ρόλο σε αυτό.

Το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα, την Τουρκία και την Ευρώπη καλείται να αγωνιστεί για την υπεράσπιση των πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, που απειλούνται καθημερινά από τα αστικά καθεστώτα. Τούρκοι, Έλληνες και ευρωπαίοι εργαζόμενοι, ενωμένοι σε διεθνιστική αλληλεγγύη, οφείλουμε να βάλουμε με τις κινητοποιήσεις μας φραγμό στην αυταρχική κατακύλα σε Ελλάδα, Τουρκία και Ευρώπη.

Αυξάνεται η αστάθεια στα Βαλκάνια

Η κρίση στις βαλκανικές χώρες οξύνεται σε τεράστιο βαθμό, λόγω της επιδείνωσης της οικονομικής και πολιτικής αστάθειας στην ΕΕ και της αδυναμίας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να σταθεροποιήσει τα κέρδη του στα Βαλκάνια μετά τις επεμβάσεις σε Κόσσοβο, Σερβία και την ένταξη των χωρών της Βαλκανικής στο ΝΑΤΟ. Οι υποσχέσεις για ευημερία και ειρήνη στα πλαίσια ΕΕ και ΝΑΤΟ είχαν αρχικά επιτρέψει τη διείσδυση των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια, αλλά σήμερα, που η ΕΕ διέρχεται μια τεράστια οικονομική και πολιτική κρίση, και οι ιμπεριαλιστικές χώρες θέλουν να φορτώσουν την κρίση αυτή στις πιο φτωχές χώρες (άρα και στα Βαλκάνια) οι διαδικασίες ένταξης έχουν παραπεμφθεί στις καλές, ενώ η ενότητα της ίδιας της ΕΕ κινδυνεύει. Από τις 7 χώρες που πρόεκυψαν μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, μόνο 2 έχουν ενταχθεί στην ΕΕ (Κροατία και Σλοβενία) ενώ ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής επιτροπής Γιούνκερ προειδοποίησε τις ΗΠΑ να μην ενθαρρύνουν χώρες της ΕΕ να εγκαταλείψουν την Ένωση γιατί απειλείται νέος Βαλκανικός πόλεμος!

Οι πολιτικές λιτότητας σε συνδυασμό με την πολιτική αστάθεια στην ΕΕ, έχουν οδηγήσει σε απογοήτευση τις βαλκανικές λαϊκές μάζες, που απεγκλωβίζονται από το ευρωπαϊκό όραμα. Οι ΗΠΑ δείχνουν αδύναμες να διαχειριστούν τις αντιθέσεις στην περιοχή, καθώς και τη σύγκρουση με την Ρωσία, σε σημείο μάλιστα που ο Τραμπ δείχνει να θέλει να αποστασιοποιηθεί συνολικά από την περιοχή της Ανατ. Ευρώπης. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που ο ρωσικός ιμπεριαλισμός ξανακάνει την εμφάνισή του στα Βαλκάνια μετά από πολλά χρόνια.

Το αίτημα της επαναχάραξης των συνόρων ακούγεται όλο και περισσότερο στις περιοχές της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Η πολιτική «συμφιλίωσης» και πολυπολιτισμικότητας που προώθησαν ΗΠΑ και ΕΕ έχει αποτύχει, ενώ η ανταλλαγή εδαφών εμφανίζεται σαν «λύση» στα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Στην Βοσνία - Ερζεγοβίνη οι Κροάτες, που αποτελούν το 15%, έχουν περισσότερο σχέση με την μητέρα Κροατία παρά με το Σέρραβεο, ενώ οι Σέρβοι ζητούν την απόσχιση από τον ομοσπονδιακό ιστό, στον οποίο την πλειοψηφία έχουν οριακά οι μουσουλμάνοι. Κροατία και Αλβανία (μέλη του ΝΑΤΟ) διαμαρτυρήθηκαν στη Συμμαχία επειδή η Σερβία θέτει σε κίνδυνο την ασφάλεια της ευρύτερης περιοχής με αφορμή σέρβικο τρένο στο οποίο αναγραφόταν «Το Κόσσοβο είναι σερβικό». Η Ρωσία επίσης δήλωσε ότι θα στηρίζει τους Σέρβους σε περίπτωση σύγκρουσης με τους αλβανούς του Κοσόβου! Η σύγκρουση περιλαμβάνει την προοπτική ένταξης του βόρειου Κοσόβου στην Σερβία, αλλά σ' αυτή την περίπτωση οι αλβανοί του Μπουγιάνοβιτς και του Πρέσεβο στην νότια Σερβία ζητούν την ένταξη τους στην Αλβανία, ενώ ο πρώην πρόεδρος της Αλβανίας Μπερίσα ζητά ενσωμάτωση του Κοσόβου στην χώρα, στο στόχο της Μεγάλης Αλβανίας.

Είναι αλήθεια ότι οι ΗΠΑ και η ΕΕ έχουν φουσκώσει τα μυαλά των Αλβανών με την στήριξη που τους παρέχουν με στόχο τόσο την διατήρηση του προτεκτοράτου του Κοσσυφοπεδίου (οι ΗΠΑ διατηρούν μεγάλη βάση) όσο και την διατήρηση μιας διαρκούς απειλής ενάντια στους λαούς της περιοχής, ιδίως τους Σέρβους. Οι Σέρβοι έχουν εκλογές για πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Απρίλιο, ενώ στο

Κόσσοβο υπάρχει πιθανότητα να οδηγηθούν σε πρόωρες εκλογές την άνοιξη.

Η Αλβανία διέρχεται μεγάλη πολιτική κρίση, αφού η αντιπολίτευση του Δημοκρατικού Κόμματος του Μπερίσα ζητά την παραίτηση της κυβέρνησης των σοσιαλιστών και αδιάβλητες εκλογές, προχωρώντας σε καθημερινές διαδηλώσεις. Ο λαός πλήττεται από την ανεργία και την φτώχεια ενώ έχουν μειωθεί λόγω κρίσης και τα εμβάσματα από τους μετανάστες.

Στη Μακεδονία, έτερο προτεκτοράτο των ιμπεριαλιστών, η αντιπολίτευση των Σοσιαλιστών πέτυχε τη συνεργασία των κομμάτων που εκπροσωπούν την αλβανική μειονότητα (περίπου 25% του πληθυσμού). Αν και αυτή η συνεργασία εξασφαλίζει πλειοψηφία στην Βουλή, ο πρόεδρος της Μακεδονίας αρνείται να δώσει εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στους Σοσιαλιστές επικαλούμενος εθνικούς κινδύνους από τη συμμαχία τους με τους Αλβανούς... Η κατάσταση ασφαλώς εντείνει τους εθνικισμούς και βέβαια δεν πρέπει να ξεχνάμε στο παρελθόν έχουν υπάρξει και ένοπλες συγκρούσεις αλβανών και μακεδονικού στρατού.

Στη Βουλγαρία, στις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου του 2016 εξελέγη με 59% ανεξάρτητος υποψήφιος που υποστηρίχτηκε από τους Σοσιαλιστές, έναντι 35% της υποψήφιας του δεξιού κόμματος που κυβερνάει την χώρα από το 2009! Ο νέος πρόεδρος έχει εκφράσει φιλορωσικές θέσεις, θεωρεί ότι η Κριμαία ανήκει στη Ρωσία και τάσσεται υπέρ της άρσης των κυρώσεων της ΕΕ. Πρόκειται για ψήφο

δυσaréσκειας των μαζών απέναντι στην λιτότητα, την ανεργία και τη διαφθορά που μαστίζει την χώρα. Εξάλλου το 2013 η Βουλγαρία είχε συγκλονιστεί από μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην αύξηση των τιμών ηλεκτρικού ρεύματος και φυσικού αερίου. Ωστόσο, τον Μάρτη το δεξιό κόμμα κατόρθωσε να πάρει πάλι την πλειοψηφία πράγμα που δείχνει τις ταλαντεύσεις στη συνείδηση των μαζών, που έδειξαν να φοβήθηκαν τη στροφή προς τη Ρωσία που επαγγέλλονταν οι Σοσιαλιστές.

Στη Ρουμανία γίνονταν συνεχείς διαδηλώσεις το Φεβρουάριο ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης των Σοσιαλιστών να περάσει νόμο που αποποινικοποιούσε αδικήματα διαφθοράς για να γλιτώσει τα μέλη της από τις κατηγορίες! Ο πρόεδρος της χώρας στήριξε τις διαδηλώσεις που ήταν οι μεγαλύτερες και πιο βίαιες μετά το 1989. Τέλος, στο Μαυροβούνιο, η φιλοδυτική κυβέρνηση που προσπαθεί να βάλει τη χώρα στο ΝΑΤΟ κατήγγειλε ότι εξάρθρωσε ομάδα ρώσων και σέρβων εθνικιστών που προετοίμαζε την ανατροπή της κυβέρνησης και την κατάληψη της εξουσίας! Δεν έχουν αποδείξεις για τη συμμετοχή της Ρωσίας στο εγχείρημα αλλά οι Δυτικοί καταγγέλλουν την εντεινόμενη ανάμιξη της Ρωσίας στα Βαλκάνια. Ωστόσο συνεχίζεται η εκστρατεία διαφόρων οργανώσεων του Μαυροβουνίου που ζητούν να γίνει δημοψήφισμα κατά της ένταξης της χώρας στο ΝΑΤΟ.

Η δημιουργία των σοβιέτ και η προσωρινή κυβέρνηση

Μετά την Φεβρουαριανή Επανάσταση και την πτώση του Τσάρου στις 2 Μάρτη, οι λαοί της ρωσικής αυτοκρατορίας ξυπνούσαν κάτω από ένα νέο καθεστώς. Τις μέρες της εξέγερσης του Φλεβάρη και αμέσως μετά, οι επιτροπές των εργοστασίων και των συνοικιών της Πετρούπολης συνενώθηκαν, δημιουργώντας το σοβιέτ της πόλης, ακολουθώντας το επιτυχημένο προηγούμενο της επανάστασης του 1905. Το παράδειγμα της πρωτεύουσας ακολούθησαν οι εργάτες όλων σχεδόν των μεγάλων πόλεων της Ρωσίας, συντρίβοντας μετά από σύντομες συγκρούσεις τα υπολείμματα της παλιάς εξουσίας και σχηματίζοντας τα δικά τους σοβιέτ. Ανάλογες κινήσεις σημειώθηκαν και στην ύπαιθρο, με τη δημιουργία σοβιέτ από τους φτωχούς αγρότες. Τα πιο δραστήρια κομμάτια των μαζών συνέρρεαν μαζικά στα σοβιέτ, η βάση τους μεγάλωνε και αυτά αποτελούσαν την πραγματική βάση της Επανάστασης. Μέχρι το πρώτο συνέδριο των σοβιέτ (Ιούνης 1917) η Εκτελεστική Επιτροπή είχε σχηματιστεί αυθαίρετα, πριν από το σοβιέτ, ανεξάρτητα από τους εργάτες και τους στρατιώτες, μετά τη νίκη της επανάστασης.

Την πλειοψηφία στα σοβιέτ κατείχαν τα ρεφορμιστικά κόμματα, οι μενσεβίκοι και οι εσέροι, που δεν είχαν καμιά πρόθεση να καταλάβουν την εξουσία για λογαριασμό της εργατικής τάξης, γιατί θεωρούσαν ότι το επόμενο στάδιο της ρωσικής

Οκτωβριανή Επανάσταση

Από την πτώση του τσαρισμού

ιστορίας θα έπρεπε να είναι μια φιλελεύθερη αστική δημοκρατία. Έτσι, παρέδωσαν την εξουσία στην μπουρζουαζία, αναγνωρίζοντας ως μόνη νόμιμη εξουσία στη χώρα την Προσωρινή Κυβέρνηση που είχε εκλεγεί από το αστικό κοινοβούλιο. Παρά τον ηρωικό αγώνα των μαζών, ή μάλλον χάρη σ' αυτόν, η αστική τάξη κατέλαβε την εξουσία, λόγω του ακόμα ανεπαρκούς επιπέδου συνείδησης και οργάνωσης του προλεταριάτου και των λανθασμένων αναλύσεων και πολιτικών των αριστερών κομμάτων.

Η Προσωρινή Κυβέρνηση, με πρωθυπουργό αρχικά τον πρίγκιπα Λβοφ, κυριαρχούνταν από το κόμμα της φιλελεύθερης αστικής τάξης, τους Συνταγματικούς Δημοκράτες (Καντέτους). Ο ηγέτης τους, Μιλιούκοφ, ανέλαβε υπουργός Εξωτερικών, ενώ υπουργεία δόθηκαν και στους μενσεβίκους και εσέρους, με τον Κερένσκι σε ρόλο αριστερού «αντίβαρου» με στόχο να καμουφλάρεται ο αστικός προσανατολισμός της κυβέρνησης. Στους εργάτες και τους στρατιώτες δεν άρεσε καθόλου η σύνθεση της κυβέρνησης, γεγονός που γέννησε άμεσα αισθήματα εχθρότητας και καχυποψίας. Κάτω από την πίεση των μαζών, η κυβέρνηση πήρε σημαντικά φιλελεύθερα μέτρα: απελευθέρωσε τους πολιτικούς κρατούμενους, διέλυσε την τσαρική αστυνομία, παραχώρησε πλήρεις ελευθερίες έκφρασης, τύπου, συνδικαλιστικής και πολιτικής οργάνωσης και κατάργησε το καθεστώς διακρίσεων ενάντια στους Εβραίους και άλλες μειονότητες. Ήταν πέρα για πέρα αδιαμφισβήτητο ότι η επαναστατημένη Ρωσία ήταν πλέον μακράν η πιο φιλελεύθερη χώρα, τουλάχιστον μεταξύ αυτών που συμμετείχαν στον πόλεμο. Έτσι, η εργατική τάξη μπορούσε να συνεχίσει τον αγώνα από καλύτερες θέσεις.

Ωστόσο, ο αντιδραστικός και ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας της αστικής Προσωρινής Κυβέρνησης δεν άργησε να αποκαλυφθεί. Η αστική τάξη αρνιόταν πεισματικά να ικανοποιήσει

τα αιτήματα για άμεσο σταμάτημα του πολέμου και δίκαιη διανομή της γης, καθώς ήταν εξαρτημένη από το αγγλικό και γαλλικό κεφάλαιο και προσέβλεπε σε οφέλη από τη νίκη τους στον πόλεμο. Παράλληλα, ήθελε πάση θυσία να αποφύγει οποιαδήποτε ρήξη με τους γαιοκτήμονες και ανατροπή του οικονομικού και κοινωνικού καθεστώτος στην ύπαιθρο, από τη στιγμή μάλιστα που πολύ συχνά ο καπιταλιστής της πόλης και ο τσιφλικάς του χωριού ήταν το ίδιο πρόσωπο. Οι εκτιμήσεις του Τρότσκι για τον αντιδραστικό χαρακτήρα της αστικής τάξης των εξαρτημένων χωρών στην περίοδο του ιμπεριαλισμού επιβεβαιώνονταν μπροστά στα μάτια όλων. Τα καθήκοντα της ολοκλήρωσης της αστικής επανάστασης, της εθνικής ανεξαρτησίας, της διανομής της γης στους αγρότες και της ικανοποίησης των εργατικών αιτημάτων μπορούσαν να εκπληρωθούν μόνο με τη σοσιαλιστική επανάσταση και την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο, σε συμμαχία με τη φτωχή αγροτιά.

Στο μεταξύ, το δίκτυο των σοβιέτ επεκτεινόταν συνεχώς και, λόγω της πολιτικής της κυβέρνησης, το επίπεδο ριζοσπαστικοποίησης ανέβαινε. Σε πολλές περιοχές, τα σοβιέτ ανέλαβαν όλες τις βασικές διοικητικές, οικονομικές και κοινωνικές λειτουργίες. Οι μορφές της εργατικής εξουσίας αναπτύσσονταν ραγδαία, παράλληλα και ενάντια στην αστική εξουσία. Είχε αρχίσει να γενικεύεται η αίσθηση ότι η αστική κυβέρνηση ασκούσε την εξουσία μόνο στα χαρτιά και μόνο επειδή τα σοβιέτ ανέχονταν την ύπαρξή της. Οι αντιδραστικοί κύκλοι αντιλαμβάνονταν πλήρως το θανάσιμο κίνδυνο που απειλούσε το κοινωνικό καθεστώς. Η δυαδική εξουσία ή διαρχία είναι μια ιδιαίτερη κατάσταση κοινωνικής κρίσης. Η ασταθής αυτή κατάσταση δεν θα μπορούσε να διαρκέσει για πολύ. Η διαρχία αποκλείει το μοίρασμα της εξουσίας σε ίσα μέρη και κάθε τυπική ισορροπία στις εξουσίες. Πρόκειται για γεγονός επαναστατικό και όχι συνταγματικό. Από την ίδια την φύση της μια τέτοια κατάσταση δεν μπορεί να είναι σταθερή και μακρόχρονη. Πολύ γρήγορα μία από τις «εξουσίες», και η τάξη που την ασκεί, θα επιβληθεί εναντίον της άλλης.

Η επιστροφή του Λένιν και οι «Θέσεις του Απρίλη»

Είναι γεγονός ότι το κόμμα των μπολσεβίκων δεν μπόρεσε να επέμβει καθοριστικά στα γεγονότα μέχρι και τον Ιούνη. Μπορούμε να πούμε ότι η ηγεσία του κόμματος σύρθηκε πίσω από τα γεγονότα. Σίγουρα σε αυτό έπαιξαν ρόλο και οι διώξεις και το ότι οι περισσότεροι από τους ηγέτες του,

που είχαν επαναστατική εμπειρία, ήταν εξόριστοι. Μέχρι τον Απρίλη η πολιτική του κόμματος φλέρταρε με τη στήριξη της προσωρινής κυβέρνησης και την «επαναστατική υπεράσπιση της χώρας». Παρ' όλα αυτά, το κόμμα των μπολσεβίκων ενισχύθηκε, αν και όχι τόσο όσο οι μενσεβίκοι και οι εσέροι. Σ' αυτό συνέβαλε η μετά από πολλά χρόνια νόμιμη λειτουργία του και η επιστροφή από την εξορία ή η αποφυλάκιση σημαντικών στελεχών του.

Το Φλεβάρη του 1917 ο Λένιν βρισκόταν εξόριστος στην Ελβετία. Μαθαίνοντας τα επαναστατικά γεγονότα, επεδίωξε να γυρίσει στη Ρωσία με κάθε τρόπο, όπως εξάλλου όλοι οι μπολσεβίκοι και άλλοι αριστεροί εξόριστοι. Οι Γερμανοί, ευελπιστώντας ότι ο Λένιν θα συμβάλει στην έξοδο της Ρωσίας από τον πόλεμο και συνεπώς την απαλλαγή του στρατού τους από την ανάγκη να πολεμά σε δύο μέτωπα, του επέτρεψαν να επιστρέψει στη Ρωσία κρυφά με τρένο. Αυτό το γεγονός φυσικά χρησιμοποιήθηκε για να δημιουργηθεί η γνωστή συκοφαντία/μυθολογία περί χρηματισμού των μπολσεβίκων και πραγματοποίησης της Ρώσικης Επανάστασης «με γερμανικό χρυσάφι», που, όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, παραμένει διαδεδομένη σε διάφορους αστικούς κύκλους...

Μέχρι τον Απρίλη του 1917, η πολιτική του κόμματος των μπολσεβίκων διαμορφωνόταν κυρίως από τους Κάμενεφ και Στάλιν, που προωθούσαν την κριτική υποστήριξη στην Προσωρινή Κυβέρνηση και την «επαναστατική υπεράσπιση της χώρας» απέναντι στη Γερμανία. Η επιστροφή του Λένιν άλλαξε τα δεδομένα. Χρησιμοποιώντας το τεράστιο κύρος του, αλλά και μετά από σκληρή εσωκομματική πάλη, επέβαλε την αλλαγή της λανθασμένης πολιτικής με τις περίφημες «Θέσεις του Απρίλη». Οι θέσεις αυτές στο μεγαλύτερο μέρος τους ταυτίζονταν με τη θεωρία της «Διαρκούς Επανάστασης» του Λέον Τρότσκι και συγκροτούσαν ένα συνεκτικό σχέδιο για την κατάληψη της εξουσίας από τους οργανωμένους σε σοβιέτ εργάτες, και μια ανάλυση των καθηκόντων που έπρεπε να φέρουν σε πέρας οι μπολσεβίκοι. Οι άξονες της νέας πολιτικής αφορούσαν τα εξής:

Α) Τη στάση των μπολσεβίκων απέναντι στον πόλεμο και την κυβέρνηση: «Στο ζήτημα του πολέμου, που για τη Ρωσία διαρκεί ακόμα και υπό τη νέα κυβέρνηση Λβοφ και Σία, λόγω του καπιταλιστικού χαρακτήρα της κυβέρνησης αυτής, και που τον χαρακτηρίζουμε σαν ληστρικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο, δεν πρέπει να κάνουμε ούτε την παραμικρή παραχώρηση στη λεγόμενη “επαναστατική υπεράσπιση της χώρας”. [...] Καμιά

στις «θέσεις του Απρίλη»

υποστήριξη στην Προσωρινή Κυβέρνηση. Ξεσκέπασμα όλων των ψεύτικων υποσχέσεών της, ιδιαίτερα εκείνων που αναφέρονται στην παραίτησή της κι από προσαρτήσεις».

Β) Μια στρατηγική για το κέρδιμα της εμπιστοσύνης των μαζών μέσα από τον αγώνα για την πολιτική εξουσία, με βάση το σύνθημα «όλη η εξουσία στα σοβιέτ»: «Αναγνώριση του γεγονότος ότι στα περισσότερα συμβούλια των αντιπροσώπων των εργατών το Κόμμα μας μειοψηφεί. [...] Όσο βρισκόμαστε σε μειοψηφία διεξάγουμε τη δουλειά της κριτικής και της εξήγησης των λαθών, προπαγανδίζοντας συγχρόνως την ανάγκη της μεταβίβασης όλης της κρατικής εξουσίας στα συμβούλια των αντιπροσώπων των εργατών, ώστε οι μάζες με την ίδια τους την πείρα να ξεπεράσουν τα λάθη τους. [...] Όχι κοινοβουλευτική δημοκρατία – η επιστροφή σ' αυτήν από τα συμβούλια των εργατών αντιπροσώπων θα 'ταν ένα βήμα προς τα πίσω – αλλά δημοκρατία των συμβουλίων των αντιπροσώπων των εργατών, των εργατών γης και των χωρικών σε όλη τη χώρα, δημοκρατία διαρθρωμένη από τα κάτω προς τα πάνω».

Γ) Τη στερέωση της συμμαχίας του προλεταριάτου με τους φτωχούς αγρότες: «Μετάθεση του κέντρου βάρους κατά τη λύση του αγροτικού ζητήματος στα συμβούλια των αντιπροσώπων των εργατών γης. Απαλλοτρίωση όλων των αγροκτημάτων. Εθνικοποίηση όλης της γήγειας ιδιοκτησίας στη χώρα, δικαίωμα διάθεσης της ιδιοκτησίας αυτής από τα τοπικά συμβούλια των αντιπροσώπων των εργατών γης και των χωρικών».

Δ) Κομματικά και οργανωτικά καθήκοντα, που περιλάμβαναν: i) Άμεση σύγκληση συνεδρίου του κόμματος και τροποποίηση του προγράμματός του, ώστε να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες. ii) Αλλαγή της ονομασίας του κόμματος σε κομμουνιστικό, καθώς το όνομα «σοσιαλδημοκρατικό» είχε δυσφημιστεί λόγω της στάσης των ευρωπαϊκών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων υπέρ του πολέμου. iii) Πάλη για τη δημιουργία μιας νέας επαναστατικής Διεθνούς, αφού η σοσιαλδημοκρατική 2η Διεθνής είχε προδώσει τα πιο άμεσα συμφέροντα των εργαζομένων.

Ο «επανεξοπλισμός» του κόμματος

Η υιοθέτηση αυτού του προγράμματος από το κόμμα των μπολσεβίκων μόνο εύκολη υπόθεση δεν ήταν. Οι «παλιοί μπολσεβίκοι», στηριζόμενοι στους παλιούς

αγωνιστές του κόμματος δήλωναν ότι ο «παλιός λενινισμός» δεν είχε αποδειχτεί ανεφάρμοστος και εγκαλούσαν συνεχώς τον Λένιν, κατηγορώντας τον ότι έχει ξεκόψει από τις ιδίες του τις θέσεις, που είχαν υπάρξει και θέσεις του κόμματος για χρόνια. Ωστόσο ο Λένιν, ξεκόβοντας από την παραδοσιακή φόρμουλα του κόμματος (δημοκρατική δικτατορία του προλεταριάτου και της αγροτιάς), δεν έπαυε καθόλου να είναι λενινιστής. Απλά πετούσε το φθαρμένο τσόφλι του μπολσεβικισμού για να εμφυσήσει στο κόμμα νέα ζωή.

Ο Λένιν βρήκε στηρίγματα στα πιο δραστήρια κομμάτια του κόμματος, τους εργάτες οι οποίοι είχαν παίξει αποφασιστικό ρόλο στην εξέγερση του Φλεβάρη. Οι μπολσεβίκοι εργάτες θεωρούσαν αυτονόητο ότι την εξουσία έπρεπε να την πάρει η τάξη η οποία είχε νικήσει. Ήταν εκείνοι που διαμαρτύρονταν έντονα ενάντια στον προσανατολισμό των Στάλιν – Κάμενεφ, σε σημείο μάλιστα που η αχτίδα του Βύμποργκ απειλησε με αποκλεισμό τους «ηγέτες του κόμματος». Το ίδιο παρατηρούνταν και σε πολλά σημεία της επαρχίας. Αυτό που έλειπε από τους πιο δραστήριους επαναστάτες ήταν τα θεωρητικά εφόδια για να υπερασπιστούν τη θέση τους. Σε αυτά τα στρώματα των εργατών ο Λένιν έβλεπε χιλιάδες συνειδητούς εργάτες, από τους οποίους, παρά τις δυσχέρειες το κόμμα θα στρατολογούσε νέα ηγετικά στελέχη.

Οι «παλιοί μπολσεβίκοι» και η οπορτουνιστική πτέρυγα του κόμματος βολεύονταν με τις αυταπάτες και την παρούσα συνείδηση των μαζών, πράγμα που ήταν και η μεγάλη αδυναμία τους. Στον αντίποδα, η δύναμη του Λένιν πήγαζε από το ότι αντιλαμβανόταν την εσώτερη λογική του κινήματος και ρύθμιζε την πολιτική του με βάση αυτήν. Δεν επέβαλε το σχέδιό του στις μάζες, αλλά τις βοηθούσε να το συλλάβουν και να πραγματοποιήσουν τα δικά τους σχέδια. Ο Λένιν περίμενε, «εξηγώντας υπομονετι-

κά», να συντονιστεί η συνείδηση της μάζας με την κατάσταση στην οποία την είχε στριμώξει η ιστορική διαδικασία. Οι εργάτες και οι στρατιώτες, ξεπερνώντας τις αυταπάτες της πολιτικής των ρεφορμιστών, θα περνούσαν αμέσως στις θέσεις του Λένιν χωρίς τον ενδιάμεσο σταθμό των Κάμενεφ - Στάλιν.

Οι νέες θέσεις του Λένιν έριχναν καινούριο φως πάνω την πείρα του μήνα που κύλησε και την πείρα της κάθε καινούριας μέρας. Μέσα στην πλατιά μάζα του κόμματος άρχισε γοργή διαφοροποίηση: Αριστερά! Όλο και πιο Αριστερά! Προς τις θέσεις του Λένιν! Στην Πετρούπολη, η μία αχτίδα μετά την άλλη προσχωρούσαν στις θέσεις του Λένιν και μέχρι την πανρωσική συνδιάσκεψη του κόμματος στις 24 Απρίλη ολοκληρή η οργάνωση της Πετρούπολης τάχθηκε με αυτές.

Η πάλη για τον επανεξοπλισμό των μπολσεβίκων, που είχε αρχίσει με την επιστροφή του Λένιν στις 3 Απρίλη, είχε ουσιαστικά κλείσει στο τέλος του μήνα. Η συνδιάσκεψη του κόμματος συνήλθε στην Πετρούπολη από τις 24 έως τις 29 Απρίλη. 149 απεσταλμένοι αντιπροσώπευαν 79 χιλιάδες μέλη του κόμματος. Εκεί βγήκαν τα συμπεράσματα για τις οπορτουνιστικές ταλαντεύσεις του Μάρτη και την κρίση του Απρίλη. Η εσωκομματική αντιπολίτευση συνέχισε να υπάρχει, αλλά ολοφάνερα έσβηνε. Πάνω στα επίμαχα θέματα δεν συγκέντρωσε παραπάνω από 7 ψήφους. Το κόμμα των μπολσεβίκων βάδιζε πια με ένα νέο συνεκτικό σχέδιο για την κατάληψη της εξουσίας, όσο κι αν αυτό ακόμα φάνταζε σε πολλούς πρόωρο. Ο επανεξοπλισμός του κόμματος αποτέλεσε την πιο κύρια και ουσιαστική νίκη του Λένιν στην εσωκομματική πάλη. Στις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, που ήταν για πρώτη φορά ελεύθερες, οι αγκιτάτορες του κόμματος εξέθεσαν για πρώτη φορά μαζί τις νέες θέσεις του κόμματος.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης

Κύκλος εκδηλώσεων της ΟΚΔΕ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση

Με αφορμή τη συμπλήρωση εκατό χρόνων από την Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία το 1917, που αποτέλεσε το σημαντικότερο γεγονός του 20ου αιώνα και παραμένει το σημαντικότερο έως σήμερα, η ΟΚΔΕ πραγματοποιεί μεγάλη καμπάνια ενημέρωσης και δράσης.

Τον Φλεβάρη και τον Μάρτη η ΟΚΔΕ πραγματοποίησε τον πρώτο γύρο εκδηλώσεων-συζητήσεων στο πλαίσιο της επετείου των 100 χρόνων από την Οκτωβριανή Επανάσταση, με θέμα την *Επανάσταση του Φλεβάρη 1917*. Ειδικότερα παρουσιάστηκαν οι διάφορες απόψεις που υπήρχαν στη Ρωσία πριν την Επανάσταση και κατά την εξέλιξή της (μενσεβικισμός, μπολσεβικισμός, Διαρκής Επανάσταση), οι οποίες αποτέλεσαν τη βάση των διαφορετικών πολιτικών της ρωσικής «Αριστεράς» της εποχής.

Οι εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε 5 πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα, Αλεξανδρούπολη και Ιεράπετρα) με ομιλητές, πέρα από εκπροσώπους της ΟΚΔΕ, αγωνιστές και συγγραφείς από το ευρύτερο κίνημα στην Ελλάδα: Χρήστος Κεφαλής (συγγραφέας –Μαρξιστική Σκέψη), τον Χρήστο Λάσκο (Δικτύωση Ριζοσπαστικής Αριστεράς), Δημήτρης Γιαννίδης (Λαϊκή Ενότητα), Δημήτρης Αργυρός (ΝΑΡ για την κομμουνιστική απελευθέρωση). Η συμμετοχή κινήθηκε από ικανοποιητικά έως καλά επίπεδα. Οι εισηγήσεις ήταν όλες καλά προετοιμασμένες και ενδιαφέρουσες, η συζήτηση αρκετά πλούσια. Ιδιαίτερα ξεχώρισε η εκδήλωση στην Ιεράπετρα, τόσο για την συμμετοχή όσο και για την συζήτηση που έγινε.

Με αυτές τις συζητήσεις μεταξύ αγωνιστών είχαμε την ευκαιρία να μελετήσουμε τα διδάγματα της Ρωσικής Επανάστασης. Η σημασία μιας τέτοιας συζήτησης είναι προφανής, απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα που, μέσα στην οικονομική του κρίση, δεν μπορεί να δώσει στην ανθρωπότητα τίποτε άλλο από αντεργατικά μνημόνια, ανεργία, φτώχεια και πολέμους.

Για τον Οκτώβριο-Νοέμβριο του 2017 η ΟΚΔΕ προγραμματίζει διήμερο εκδηλώσεων στην Αθήνα, με τη συμμετοχή αγωνιστών, συγγραφέων και ακαδημαϊκών από την Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς και επετειακή-αγωνιστική διαδήλωση, για να μεταδώσουμε το μήνυμα του Οκτώβρη στο σήμερα.

Ηχούντα των συνταγματάρχων, όπως και όλες οι αστικές δικτατορίες, δείχνει τα

μέσα στα οποία καταφεύγει ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός για να επιβιώσουν, όταν δεν μπορούν πλέον να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αλλά μόνο μέσα από ένα «ισχυρό κράτος». Ένα ισχυρό κράτος που θα έχει εξαφανίσει εργατικές κατακτήσεις και ελευθερίες, τον πυρήνα των δημοκρατικών ελευθεριών. Δείχνει ακόμα που μπορεί να οδηγήσει η κάμψη και απογοήτευση του εργατικού κινήματος, όταν έχει μια ηγεσία ανίκανη ή που έχει προδώσει τον στόχο της επανάστασης.

Στη μεταπολεμική Ελλάδα, παρόλη τη μεγάλη ανάπτυξη της βιομηχανίας και τα μεγάλα έργα υποδομής, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και της πλειοψηφίας των λαϊκών στρωμάτων παρέμενε πολύ χαμηλό. Η ελ-

50 Χρόνια από την Χούντα

ληνική αστική τάξη στηριζόταν στην υπερεκμετάλλευση των εργατών, το μετεμφυλιακό κράτος, την ποινικοποίηση των πολιτικών κομμάτων της Αριστεράς και της εργατικής τάξης, τη φυλακή, την εξορία και τα πιστοποιητικά φρονιμάτων. Επιπλέον, συχνή ήταν η απροκαλύπτη παρέμβαση των Ανακτόρων και των Αμερικάνων στο πολιτικό σκηνικό. Σταδιακά, το εργατικό κίνημα άρχισε να επανακάμπτει, με την εμφάνιση μικρών και σποραδικών απεργιών και διαδηλώσεων, που αργότερα πολλαπλασιάστηκαν. Η άνοδος των αγώνων εκφράστηκε με την εκλογική εκτίναξη της ΕΔΑ, το 1958, όταν ήρθε δεύτερη με ποσοστό 24,4%. Στην ηγεσία της ΕΔΑ βρισκόταν το ΚΚΕ, που με την πολιτική της «Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής» έδωσε το εργατικό κίνημα στο άρμα του Γεώργιου Παπανδρέου, προσπαθώντας να πιέσει για δημοκρατικές παραχωρήσεις και μεταρρυθμίσεις μέσω του κοινοβουλίου.

Το 1965, ο εξαναγκασμός του Παπανδρέου σε παραίτηση από τον βασιλιά, εξαιτίας των εσωτερικών ανταγωνισμών της αστικής τάξης, αλλά κυρίως οι κοινοβουλευτικές, ρεφορμιστικές αυταπάτες που καλλιεργούσε η ΕΔΑ, δεν επέτρεψαν στις μάζες να έρθουν σε πλήρη σύγκρουση με την Ένωση Κέντρου. Με την παραίτηση Παπανδρέου ξεσπούν τα Ιουλιανά, με

τεράστιες διαδηλώσεις και ραγδαία άνοδο του εργατικού κινήματος, που ενώνεται με τους αγρότες και φοιτητές. Οι διαμαρτυρίες κράτησαν εβδομήντα μέρες, αλλά ήταν αυθόρμητες και χωρίς συγκεκριμένη πολιτική στόχευση. Η ΕΔΑ προσπάθησε με κάθε τρόπο να περιορίσει το κίνημα είτε στα πολιτικά του αιτήματα είτε στο συγκρουσιακό του χαρακτήρα. Από την άλλη, οι αστοί ήταν ανίκανοι να σχηματίσουν κυβέρνηση που να μπορεί να εκφράσει ή να ελέγξει τις μάζες. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν ταχύτατα την άλλη. Καθώς ο συσχετισμός των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων δεν άφηνε τους έλληνες αστούς να επιβάλουν τα μέτρα που ήθελαν με «ήπιο» τρόπο και μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, βρήκαν διέξοδο στο πραξικόπημα. Ταυτόχρονα, εκμεταλλεύτηκαν την κάμψη των εργατικών αγώνων, που εμφανίστηκε με τη λήξη της εξεγέρσης των Ιουλιανών του 1965. Δυστυχώς τα σχέδιά τους δεν μπόρεσαν να απαντηθούν δυναμικά από το εργατικό κίνημα, καθώς ήταν εξαρτημένο ακόμη από μια ηγεσία που δεν είχε στόχο τη σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά να συμμαχήσει με τους «εθνική αστική τάξη», ενισχύοντας τις εκλογικές αυταπάτες και σαμποτάροντας τους ταξικούς αγώνες. Το πραξικόπημα έρχεται την κατάλληλη στιγ-

μή, δηλαδή πριν το εργατικό κίνημα προλάβει να βαδίσει στο δρόμο ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης, έτσι ώστε να επιβάλλει τη δική του ανεξάρτητη, ταξική επαναστατική λύση.

Στην ίδια περίοδο, ο διεθνής ιμπεριαλισμός αντιμετωπίζει την άνοδο και τις νίκες της αποικιακής επανάστασης (Βιετνάμ, Κούβα, Αίγυπτος, Αλγερία κ.λπ.). Μια δικτατορία στην Ελλάδα ήταν απαραίτητο προγεφύρωμα ενάντια στην αράβικη επανάσταση, για να διατηρηθεί ο έλεγχος της Μέσης Ανατολής και να δοθεί λύση στο κυπριακό ζήτημα σύμφωνα με τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και βέβαια για την αντιπαράθεση με τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Έτσι φτάσαμε στη δικτατορία της 21 Απριλίου 1967, που είχε ως συνέπεια την ανακοπή της ανόδου του εργατικού κινήματος, το άγριο χτύπημα των εργατικών οργανώσεων και συνδικάτων. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες, λεηλατήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Ταυτόχρονα, το μετεμφυλιακό αντικομμουνιστικό καθεστώς που είχε αρχίσει να υποχωρεί, επανήρθε εξίσου δριμύ (εξορίες, φυλακίσεις, βασανιστήρια).

Η μαύρη επέτειος της 21 Απριλίου είναι μια διαχρονική υπόμνηση για το μπορεί να μας περιμένει, αν δεν τα καταφέρουμε να επιβάλουμε τη δική μας λύση, τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Επέτειος της Παρισινής Κομμούνας

Οταν αναφερόμαστε στην Παρισινή Κομμούνα, εξετάζουμε την πρώτη επαναστατική απόπειρα της εργατικής τάξης να πάρει την εξουσία στα χέρια της, καταργώντας, έτσι, το αστικό κράτος. Η εξέγερση των εργατών του Παρισιού, το 1871, είναι η πρώτη προλεταριακή επανάσταση και η Κομμούνα η πρώτη εργατική εξουσία, που, παρά την βραχύβια ύπαρξή της (μόλις 72 μέρες), πρόσφερε πολλά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Στην αναζήτηση των ουσιαστικών αιτίων της Κομμούνας, θα βρούμε το ξέσπασμα του γάλλο-πρωσικού πολέμου στις 19 Ιουλίου το 1870, την συντριπτική και αρκετά γρήγορη ήττα του γαλλικού στρατού, στην απροθυμία της γαλλικής αστικής τάξης να διεξάγει αποτελεσματικά τον πόλεμο, την ανεργία που μαστίζε τους εργάτες, τον αναβρασμό μέσα στο προλεταριάτο λόγω της εξαθλίωσής του και τον προσανατολισμού του προς ένα δικαιότερο κοινωνικό σύστημα.

Με την ήττα της Γαλλίας, τον Αύγουστο-Σεπτέμβριο του 1870, ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης πέφτει και μαζί του η Δεύτερη Γαλλική Αυτοκρατορία. Στις αρχές του 1871, υπογράφηκε σκληρή και ατιμωτική συνθήκη ειρήνης με την Πρωσία, πλέον Γερμανία, του Μπίσμαρκ και διεξάγονται οι πρώτες εθνικές εκλογές της έκτοτε Τρίτης Γαλλικής Δημοκρατίας. Μετά την υπογραφή ειρήνης, το ακόμα οπλισμένο, μέσα στην Εθνοφρουρά, προλεταριάτο του Παρισιού αρνείται να παραδώσει

τα όπλα του. Έπειτα από αποτυχημένη απόπειρα της νέας κυβέρνησης του Θιέρσου στις 18 του Μάρτη να υφαρπάξει ορισμένα βαριά όπλα από την Εθνοφρουρά, η κυβέρνηση αποσύρει στις Βερσαλλίες και το Παρίσι μένει στα χέρια της Εθνοφρουράς. Δέκα μέρες μετά, έγιναν δημοτικές εκλογές στο Παρίσι, στις οποίες εκλέχτηκαν και πλειοψηφήσαν σοσιαλιστές, επαναστάτες, συνδικαλιστές, πολλά μέλη της Α' Διεθνούς και μπλανκιστές. Έτσι, ανακηρύχτηκε η Κομμούνα στις 28 Μάρτη και στο Δημαρχείο του Παρισιού υψώθηκε η Κόκκινη Σημαία. Η Κομμούνα θα θεσμοθετήσει μέτρα που δεν είχαν παρθεί ποτέ στο παρελθόν: κοινωνικοποίηση εγκαταλειμμένων εργοστασίων, δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας, αντικατάσταση του μόνιμου στρατού από εργατικές-λαϊκές πολιτοφυλακές, εργατικός-λαϊκός έλεγχος, κατάργηση προστίμων και εξώσεων, εξίσωση μισθών των κρατικών λειτουργών μ' αυτούς των εργατών, χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος, κατάργηση της νυχτερινής εργασίας των αρτοποιιών κ.α.

Ο κοινωνικός χαρακτήρας της Κομμούνας φάνηκε στα μέτρα και αποφάσεις της εργατικής κυβέρνησης, ο δε διεθνιστικός, πέρα από τις διακηρύξεις και την παγκόσμια απήχηση της Κομμούνας, φάνηκε και στο αγκάλισμα όλων των ξένων επαναστατών που έτρεξαν στο επαναστατικό της κάλεσμα και που «έγιναν δεκτοί για την τιμή να πεθάνουν για μιαν αθάνατη υπόθεση». Μηνύματα και μαζικές εργατικές κινητοποιήσεις συμπαράστασης έφταναν από τα περισσότερα

εργατικά ευρωπαϊκά κέντρα.

Όμως, ο αυθόρμητος και απροσχεδιαστος χαρακτήρας της Κομμούνας προσδιόρισε και τα αδύνατα της σημεία. Το πρωτόγνωρο του ιστορικού εγχειρήματος και οι κυριαρχούσες ακόμα αντιλήψεις του ουτοπικού σοσιαλισμού, εμπόδισαν το παρισινό προλεταριάτο πάρει άμεσα μέτρα για να εξασφαλίσει την εξουσία του. Δεν στράφηκε αμέσως ενάντια στις Βερσαλλίες, όπου είχε καταφύγει η κυβέρνηση του Θιέρσου, εξαλείφοντας την και επεκτείνοντας, έτσι, την επανάσταση σε όλη τη Γαλλία. Δόθηκε έτσι στην κυβέρνηση του Θιέρσου ο απαιτούμενος χρόνος να ανασυγκροτηθεί, να κλείσει συμφωνία με τον Μπίσμαρκ, ο οποίος απελευθέρωσε τις 100.000 αιχμαλώτους του γαλλικού στρατού, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα κατάπνιξης της επανάστασης. Περνώντας στην επίθεση, η κυβέρνηση του Θιέρσου κατάφερε να αποκλείσει το Παρίσι από την υπόλοιπη χώρα, μια που οι επαναστάτες δεν έδωσαν την απαιτούμενη σημασία στον αγροτικό κόσμο.

Η Κομμούνα, παρά τις αδυναμίες της, ήταν θανάσιμη απειλή για την παλιά τάξη πραγμάτων και γι' αυτό οι αστοί την έπνιξαν στο αίμα, πριν εξαπλωθεί και σ' άλλες πόλεις. Στις 21/5, τα στρατεύματα των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση στο Παρίσι. Ακολουθεί μια εβδομάδα αίματος, τρομοκρατίας και εκτελέσεων, η «Ματωμένη Εβδομάδα», κατά την διάρκεια της οποίας περίπου 100.000 εργάτες δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν.

Συνοψίζοντας, η Παρισινή Κομ-

μούνα είναι ένας από τους πιο σημαντικούς σταθμούς του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και της ιστορίας των κοινωνικών επαναστάσεων, όχι μόνο για τα γεγονότα της, αλλά και για τα βασικά συμπεράσματά, που άφησε παρακαταθήκη στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Τα διδάγματά της μας υπογραμμίζουν: α) την αναγκαιότητα ύπαρξης επαναστατικών οργανώσεων που θα μπορούν να καθοδηγούν τις πλατιές λαϊκές μάζες και να προασπίσουν την συνέχεια του αγώνα μέχρι την ολοκλήρωση της ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος, β) την εξάπλωση της επανάστασης έξω από τα στενά όρια μιας πόλης ή χώρας, ως βασική προϋπόθεση της προστάσεως της από της εξωτερικές απειλές και της εδραίωσης της, γ) το γεγονός ότι η εκάστοτε αστική τάξη, μπροστά στον κίνδυνο μιας σοσιαλιστικής επανάστασης, θα συμμαχήσει ακόμα και με άσπονδους εχθρούς της, προκειμένου να καταπνίξει την εξέγερση και την επανάσταση και τέλος δ) ότι μόνο με την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας και την ανατροπή της αστικής τάξης, η εργατική τάξη μπορεί να οικοδομήσει μια νέα κοινωνία, χωρίς πολέμους, κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες, φτώχεια και εξαθλίωση.

■ Γρηγόρης Καρβούνης